

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Bende van de Pelikanen

N° 2228

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.

BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van de Pelikanen

HOOFDSTUK I.

EEN KRANTENBERICHT

Op een zoete Augustusavond zaten Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet, dat de schatrijke lord reeds sedert verscheidene jaren bezat en waar hij geregeld woonde.

Wanneer wij zeggen geregeld, bedoelen wij daarmede niet, dat in dit huis zijn verblijf onafgebroken gevestigd was. Verre van daar. Lord Aberdeen was soms dagen, soms wel weken achtereen afwezig, ja, het was wel gebeurd, dat hij een vol half jaar niet in zijn woning kwam en elders vertoefde.

Zij, die de rijke, enigszins zonderlinge filantroop van nabij kenden, wisten dan te vertellen, dat hij naar een zijner landgoederen was vertrokken, maar ofschoon dit heel goed waar kon zijn, daar de lord in Kent, in Wales en in Schotland fraaie buitenverblijven bezat, was

toch nooit iemand in staat op een gegeven ogenblik te zeggen, waar hij zich bevond, omdat hij dit nog nooit aan iemand medegedeeld had.

Hij kwam en ging naar het hem goed dacht. Hij was rijk en onafhankelijk, ongehuwd, scheen geen bloedverwanten te hebben en had zich blijkbaar het spreekwoord, dat zegt, dat hij, die absoluut vrij wil zijn, zelfs geen kanarie-vogel moet houden, goed ingeprent, want wanneer hij voor korte of lange tijd vertrok, behoefde hij alleen zijn oude kamerdienaar met verlof te zenden, om vervolgens de huisdeur dicht te trekken, daarmede waren alle voorbereidende maatregelen getroffen.

Zijn secretaris, die in de loop der jaren ook zijn vriend was geworden, scheen eveneens geheel onafhankelijk te zijn. Hij was Lord Aberdeen's factotum

en altijd zag men hen samen.

Het huishouden van Lord Aberdeen was zeer eenvoudig, zodat geen groot dienstpersioneel nodig was. Behalve zijn oude kamerdienaar Gaston, was onafscheidelijk aan hem verbonden een soort reus, goedaardig van nature, maar reusachtig sterk en bereid om voor zijn meester door het vuur te gaan. Deze man, James Henderson genaamd, was overal voor te gebruiken, maar men had hem in het bijzonder de zorg voor de automobielen opgedragen, die hij even goed onderhield als hij ze bestuurde.

Maar Henderson kon nog méér, (hetgeen hij echter nimmer zou doen, want volgens zijn eigen verklaring, zou hij zich liever de tong uit de mond laten rukken, dan iets te vertellen dat een ander niet aanging), als hij had willen praten, dan had hij zich kunnen laten voorstaan op zijn kennis van mechanica, die hem uitstekend te pas kwam bij de verschillende werkzaamheden, die hij voor zijn meester moest verrichten en bij het hanteren en besturen van allerlei machines, door zijn meester uitgevonden en zelfs vaak geheel met eigen handen gemaakt. Hij had kunnen vertellen van het besturen van vliegmaschinen, van snelvarende motorboten, van het bedienen van duikboten enz. enz., te veel om op te noemen.

Wat Lord Aberdeen dan voor een persoonlijkheid was? Dat is niet te zeggen. Hij wist het misschien zelf niet en men kon hem nog het beste aanduiden met de naam: de Grote Onbekende.

Want deze lord van oude adel, wiens geslachtswapen tot in de veertiende eeuw opklom, was ook John Raffles, de Gentleman-Inbreker, die soms de naam van graaf Palmhurst aannam of, zoals Charles Brand hem noemde, Lord Edward Lister.

Zij die mochten denken uit hoofde van dit dubbele leven, dat de lord leidde, laag op hem te mogen neerzien, zouden zich sterk vergissen. De Gentleman-Inbreker verdiende deze bijnaam ten volle, want wel was hij de volleverde inbreker, voor wie geen slot bestond, hoe ingewikkeld ook, of hij maakte het open

maar nog méér en voor alles bleef hij de gentleman, die geen slot zou forceeren van eerlijke lieden en zich geen geld toeigenen, dan alleen wanneer hij absoluut zeker wist, dat het op oneerlijke wijze was verkregen.

Door deze eigenaardige stand van zaken was John Raffles de vijand van de politie, doch haar vriend tevens en het zou moeilijk geweest zijn te zeggen wat hij méér had gedaan: de politie geholpen of om de tuin geleid.

Scotland Yard kende en vreesde de man John Raffles, maar zij kende ook een zekere William Aberdeen, die door haar werd vereerd. Zij had er echter geen flauw besef van, dat beiden één en dezelfde persoon waren en wanneer haar dit door één of ander personage bedektelijk te verstaan was gegeven, had deze berichtgever grote kans gelopen als een gevaarlijk krankzinnige te worden opgesloten.

Maar zoals wij reeds gezegd hebben, zou niemand zo iets zeggen, om de eenvoudige reden, dat het aan niemand bekend was behalve aan Charles Brand en die zou, evenals Henderson, zich liever in stukken laten scheuren, dan dit geheim te verraden.

Raffles en Brand zaten stil te lezen. Door de wijd openstaande ramen van dit fraaie, met donker Slavonisch eikenhout betimmerde vertrek, waarvan de wanden bijna geheel door fraaie boekenkasten werden ingenomen, kwam bloemengeur de kamer binnen. Het was bladstil en in de toenemende schemering zou niemand vermoed hebben, dat deze beide deftige heren, die het zich in hun gebloemde zijden kamerjassen zo gemakkelijk hadden gemaakt en een zo evenwichtig geheel vormden met de vredige avondstond, straks de dolzinnige avonturiers zouden worden, zoals zij reeds zo vaak waren geweest.

Zover was het echter nog niet en vooralsnog zaten de beide vrienden kalm te lezen en te roken.

Op een gegeven ogenblik liet Raffles de krant, waarin hij gelezen had, zakken en keek nadenkend naar het gelend gebladerte in de tuin.

Eindelijk hief hij het hoofd op, blies een grote rookwolk uit, die de kamer met fijne havanageuren vervulde en sprak zijn vriend aan.

— Zeg, Charles, is het jou opgevallen, dat er de laatste tijd meer misdaden zijn gepleegd dan gewoonlijk?

Brand dacht enige ogenblikken na en antwoordde toen:

— Nu je het me vraagt, Edward, ja, nu herinner ik me wel de laatste tijd bijna elke avond gelezen te hebben, dat er hier of daar een grote diefstal plaats had. Ik herinner het me daàrom, omdat er telkens één of meer slachtoffers bij vielen. Het schijnen erg roekeloze bandieten te zijn, die aan een mensleven al heel weinig waarde toekennen.

— Zo, dus is het jou toch opgevallen. Nu, ik moet zeggen, dat het mij ontgaan was, maar volgens de krant neemt hun optreden onrustbarende afmetingen aan. Gepasseerde nacht zijn er twee inbraken gepleegd, waarbij wederom van het mes gebruik gemaakt is. Er wordt zelfs in het hoofdartikel van gesproken. Als het je interesseert, zal ik je even voorlezen.

— Heel graag!

Met zijn volle, welluidende stem begon Raffles te lezen:

« Het zal onze lezers opgevallen zijn, dat de stad Londen op het ogenblik onveilig wordt gemaakt door een bende dieven, die, zonder overdrijving, als uiterst gevaarlijk mag worden gesignaleerd. Uit het politie-onderzoek is gebleken, dat hedennacht op twee zeer uiteenlopende punten van onze stad een inbraak is gepleegd door dezelfde personen, of althans leden van dezelfde bende. De heren houden er een visitekaartje op na, dat zij bij hun vertrek achterlaten. Alle diefstallen kenmerken zich door grote brutaliteit. Tevergeefs zoekt men naar iets genaams of origineels. Het schijnt, dat men alleen rekent op de vrees der bewoners en het is dan ook niet te verwonderen, dat men bang is of wordt, want de dieven schrikken er niet voor terug van hun wapenen gebruik te maken. Reeds zestien mensen hebben zij bij hun nachtelijke strooptochten vermoord en als de politie er

niet spoedig in slaagt hen onschadelijk te maken, vraagt men zich af, wat het einde zal zijn. »

Raffles liet de krant zakken en keek zijn vriend zonder een woord te spreken aan.

Brand zweeg en scheen in gepeins verzonken.

Eindelijk mompelde hij tussen zijn opeengeklemd tanden:

— Schurken! Lafaards!

— Precies mijn mening, Charles. Me dunkt, we moesten trachten de politie ditmaal eens een handje te helpen. Wat zou je er van zeggen als we eens wat inlichtingen vroegen?

— Ik vind het uitstekend, Edward, we hebben het de laatste tijd nog al kalm gehad en me dunkt, een avontuurtje, waar een tikje gevaar aan verbonden is, zal ons beiden geen kwaad doen. We mochten anders eens verroesten.

— Schitterend, Charles. Ik zal beginnen met de politie op te bellen en vragen of men mij wat meer inlichtingen kan verschaffen.

Raffles ging de kamer uit en begaf zich naar het daaraan grenzende vertrek, dat tot werkkamer was ingericht en dat op straat uitzag.

Toen hij terugkeerde, scheen hij in gedachten verdiept.

Brand merkte dit aan een diepe verticale plooi tussen de ogen, het onmiskenbare teken, dat zijn vriend onaangenaam nieuws had gehoord. Hij stoorde hem echter niet, daar hij wel begreep, dat hij na enkele minuten hem de zaak zou uitleggen.

Het geschiedde dan ook zoals hij verwacht had.

— De politie was zeer beleefd, aldus opende Raffles het gesprek.

— Zo! Nu, dat kan ook haast niet anders, wie zou Lord Aberdeen niet beleefd te woord staan? Wie kreeg je aan de telefoon?

— Hoofd-inspecteur Baxter.

Zij keken elkaar een ogenblik aan en moesten onwillekeurig glimlachen. Hoofd-inspecteur Baxter was een goede bekende van hen, met wie ze reeds vaak in hun andere hoedanigheden hadden te

doen gehad. Zij moesten erkennen, dat Baxter een zeer geschikt politiemann was, die zeer goede dingen deed, maar die John Raffles nog nimmer te slim af was geweest. De gedachte aan het échec, dat hij telkens tegen John Raffles had geleden, deed Lord Aberdeen glimlachen en zijn vriend ook.

— En wat had Baxter te vertellen? vroeg Brand.

— Niet veel. De goede man wist zelf niets en dat was juist, wat hem zo ongerust maakte. Hij kwam er eerlijk voor uit, dat er op de Yard in lange tijd niet zo'n slechte stemming had geheerst. Men zat met de handen in het haar. Natuurlijk had de zaak van de beginne af hun volle aandacht, ofschoon alle moeite tevergeefs was. Sedert gisteren is de toestand in zoverre verergerd, dat zich hoge autoriteiten met de kwestie zijn gaan bemoeien. Zoals je weet, heeft de Chef van het Home-Office of als je dit liever hoort, de minister van Binnenlandse Zaken, die van zeer eenvoudige afkomst is en verschillende bloedverwanten heeft, die thans nog zaken drijven, een oom wonen in Oxford-Street. Deze oom is de eigenaar van Whiteley's Warenhuis en nu is daar gepasseerde nacht ingebroken in de bijoutherie-afdeling. Er is voor meer dan 500 pond sterling aan diamanten en kostbaarheden gestolen en de buit zou nog groter geweest zijn, als ze een paar dagen later waren gekomen, daar een grote zending van het kostbare goed onderweg is. De minister heeft zich toen door de politie op de hoogte laten stellen en de verwachting uitgesproken, dat men er spoedig in zou slagen de daders te arresteren. Men zit danig met het geval verlegen; de minister belt zowat om het uur op om te vragen of de dieven nog niet ontdekt zijn en schijnt zich maar niet te kunnen begrijpen, dat het zulke knappe politiemannen, als op de Yard zijn, nog niet is gelukt.

Dit alles deelde Baxter mij op tamelijk moedeloze toon mede en het speet hem zeer, dat hij me niet meer inlichtingen kon geven.

— Was dat alles wat hij je vertelde?

Heeft hij je niets positiefs kunnen zeggen, iets, waar we een beetje houvast aan hebben?

— Niet veel. Hij kon me alleen maar vertellen, dat het visitekaartje, waar de krant over sprak, bestaat uit een stukje carton, waarop een pelikaan staat getekend, terwijl daaronder, blijkbaar met een verdraaide hand, het woord « Pelikaan » nog eens geschreven staat. Men tast absoluut in het duister over de betekenis van dat symbool. Men houdt het er voor, dat het een zinnenbeeld, een soort mascotte van de bende is, hetgeen ook wel het geval zal zijn. Verder wist men niets met zekerheid te zeggen. Men vermoedt, dat de bende meer dan vier leden groot is, hetgeen afgeleid wordt uit het feit, dat men, hoewel telkens de hand verdraaid was, heeft kunnen constateren, dat vier verschillende mensen de letters hebben geschreven. Men heeft de kaartjes nog op vingerafdrukken onderzocht, maar zonder resultaat; de heren werken blijkbaar met handschoenen aan.

— Dat is dus alles? vroeg Brand.

— Ja, dat is alles.

— Het is niet veel.

— Neen, dat is het zeker niet, zeg maar gerust niets, of althans zo weinig, dat, als we niet meer gegevens in handen krijgen, we zeker even weinig succes zullen hebben als de politie.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Voorlopig niets. We moeten afwachten en zullen maar hopen, dat het lot, dat ons reeds zo dikwijls gunstig is geweest, ons onverwacht wat in de schoot zal werpen.

— Dus we moeten maar wachten op een beetje geluk?

— Juist, Charles, je zegt het goed: een beetje geluk. Dat is alles wat we nodig hebben. Denk maar aan het spreekwoord: Men heeft vaak meer aan een pinkje geluk, dan aan een handvol wijsheid.

Met die woorden namen de vrienden voor de nacht afscheid van elkaar en zochten hun respectieve slaapkamers op.

HOOFDSTUK II.

EEN WEDLOOP OM HET LEVEN

De volgende ochtend was Raffles reeds vroeg op. Hij had, zoals gewoonlijk, uitstekend geslapen en begaf zich, nadat hij met zijn toilet gereed was gekomen, naar beneden. Toen hij naar de trap liep, kwam hij de kamer van Brand voorbij, waartegen hij schertsend een stevige bons gaf, uitroepend:

— Vooruit, Charles, maak voort, ik heb reusachtige eetlust.

De heldere stem van Brand klonk van achter de gesloten deur en gaf te kennen, dat de spreker bijna klaar was en onmiddellijk zou volgen.

Dit was dan ook het geval en enkele minuten later zaten de beide vrienden aan de ontbijttafel en lieten het zich goed smaken.

De maaltijd was echter zeer eenvoudig en duurde niet lang.

Toen zij gereed waren, stond Raffles op en begaf zich, gevolgd door Brand, naar de bibliotheek.

— Charles, luister eens, zei Raffles toen zij alleen waren. Ik zal straks nog eens even met Scotland Yard telefoneren en als ik moet horen, hetgeen ik vrees, namelijk, dat er nog geen spoor van de bende is ontdekt, dan ga ik er op uit, om te zien of ik zelf niet wat te weten kan komen. Dat stil zitten, terwijl ik weet, dat er een stelletje schavuiten in Londen rondloopt, die geen mensenleven ontzien, houd ik niet langer uit. Ik zou daarom wel even naar mijn huis in de Victoriastreet willen; zoals je weet, zijn daar de meeste kleren, pruiken enz. opgeborgen, waarme ik me vermommen kan en daar jij ook zo iets zult nodig hebben, moet je maar met me meegaan. Je blijft toch bij je plan, niet waar, om te helpen?

— Natuurlijk, Edward, dat spreekt van zelf.

— Jawel, in gewone omstandigheden zou ik er ook niet naar gevraagd hebben, maar gisteren maakte je de zeer juiste opmerking, dat het een geval is,

waaraan geen denkbeeldig, maar een werkelijk en een zeer groot gevaar vast zit, en ik zou niet graag willen, dat je dat vergat.

— O neen, volstrekt niet. Ik blijf bij mijn plan om je te helpen zo goed ik kan. Alléén zou ik me misschien nog eens bedenken, maar met jou vrees ik geen gevaar.

— Prachtig, amice, dan gaat het er op los. Wil je nu James inlichten, dan bel ik nog even de politie op.

Het was zoals Raffles reeds gedacht had; men had nog niet de geringste aanwijzing omtrent de dieven. Wel had men hem kunnen meedelen, dat er die nacht wederom een diefstal was gepleegd in een juwelierszaak. De eigenaar en zijn vrouw waren wakker geworden en het paar had zich, zonder na te denken, naar beneden begeven. Het was slecht afgelopen. Terwijl de man in een worsteling met één der bandieten was gewikkeld, schoot een ander op zijn vrouw, die haar echtgenoot te hulp wilde komen, de derde ging er intussen met de buit van door, terwijl de vierde zijn makker kwam ontzetten. Dit was echter niet meer nodig geweest, want de bestolene, die met een breekijzer of een ander zwaar voorwerp een hoofdwonde was toegebracht, bleef voor dood liggen.

Toen men de volgende dag de diefstal ontdekte, bemerkte de politie, dat de man nog leefde, men slaagde er in hem tamelijk spoedig bij kennis te brengen en hoopte toen van hem enige inlichtingen omtrent de bandieten te zullen ontvangen. Deze waren echter van niet veel waarde. Door de duisternis had de bestolene alleen de gelaatstrekken van zijn aanrander kunnen zien en de beschrijving daarvan had de politie niet veel wijzer gemaakt. Hoewel de dief een buitengewone lichaamskracht ontwikkelde, was hij niet zwaar, eer tener gebouwd. In de worsteling was zijn pet afgevallen, zodat hij had kunnen zien dat de rover blond haar had. Zijn ge-

laat was bleek en glad geschoren. Meer kon de bestolene niet vertellen. Alleen gaf hij als zijn vaststaande mening te kennen, dat, al kon hij de dief slechts onvoldoende beschrijven, hij hem zeker zou herkennen, op welk uur van de dag of de nacht ook.

Raffles deelde een en ander aan Brand mede, toen zij een kwartier later in een der snelle auto's naar Victoriastreet reden. Zoals altijd, wanneer zij dit huis bezochten, stopte de auto een paar straten er voor. De inzittenden stapten uit en begaven zich te voet naar dit pied-à-terre, dat door Raffles alleen bij uitzondering gebruikt en haast nooit bevoord werd.

Toen zij de huisdeur met de sleutel geopend hadden, begaven zij zich onmiddellijk naar een op de eerste étage gelegen vertrek, waar Raffles op de schoorsteen toetrad. Hij liet een geheime veer werken, het paneel daarboven, waarvoor een fraaie spiegel van Venetiaans glas hing, draaide om een onzichtbare as en kon dan naar boven geschoven worden.

Met een vlugge sprong stond Raffles op de schoorsteenmantel en ging door de opening, welke ontstaan was, naar binnen. Hij stond nu in een ruime kast, waarin allerlei kledingstukken aan haken hingen, daarboven, op planken, lagen de bijbehorende hoofddeksels, terwijl in een hoek een aantal dozen waren opgestapeld, die pruiken, baarden, schmink en dergelijke zaken bevatten.

In enkele ogenblikken, want de voorraad was keurig geëtiketteerd en ordelijk geborgen, had Raffles uitgezocht wat hij hebben wilde en gaf Brand een en ander. Hun vermomming scheen niet ingewikkeld behoeven te zijn. Raffles stak zich in een gewoon costuum, dat betere dagen had gekend en ook het pak kleren, dat voor Brand bestemd was, was niet gloednieuw meer. Raffles stak zijn donkere haardos onder een blonde pruik, terwijl zijn vriend zich de haren glad kamde, iets, dat de springende, krullende lokken zich eerst niet wilden laten welgevalen, maar waaraan zij ten slotte, na vele vruchteloze pogingen, moesten geloven. Belden

hadden zich een kort borstelig kneveltje onder de neus geplakt en men zou er op hebben durven zweren, dat twee eenvoudige burgermannen met een karig inkomen in het vertrek stonden.

— Wacht James op de gewone plek? vroeg Raffles, nadat hij met een enkele oogopslag de vermomming van zijn vriend gemonsterd en goedgekeurd had.

— Ja Edward, hij zou wachten; à propos, voor wie is dit derde stel kleren, dat je uit de kast hebt gehaald?

— Dat is voor James, amice, we zullen het meenemen, dan kan hij zich in Cromwellstreet verkleden en later bij ons komen. Hij moet ons eerst wegbrengen.

— Waarheen? Naar huis?

— Neen. Ik vind het beter, dat wij, nu wij toch een paar heel andere mensen zijn geworden, ook van uit een andere woning opereren.

— Uitstekend, heb je al een plan de campagne?

— Neen, nog niet, ofschoon het me wel in vage trekken voor de geest zweeft. Ik wil allereerst eens een bezoek brengen aan de zaken, die in de laatste twee nachten door de dieven bezocht zijn, misschien dat ik daar nog iets kan te weten komen, wat aan de aandacht van de politie is ontsnapt. Kom, ga nu mee, de rest vertel ik je wel onderweg.

Dat hun vermomming goed was, bleek onmiddellijk, toen zij in de straat kwamen, waar Henderson hen volgens afspraak afwachtte. De reusachtige chauffeur, die niet wist, dat zijn meester en Charles Brand zich zouden gaan vermommen, doch wel dacht, dat dit het geval zou kunnen zijn, omdat gewoonlijk om die reden een bezoek aan dit huis werd gebracht, om welke reden hij dus goed uitkeek, liet echter de beide mannen, die met hun plompe schoenen zwaar over het plaveisel kloten, kalm langs zich heengaan, zonder enige aandacht aan hen te wijden.

Hoe veranderde echter eensklaps zijn houding, toen een der voorbijgaande mannen zijn hand naar het gelaat bracht en tweemaal over de neus streek. Dit was het geheime teken, dat elke week veranderd werd en waaraan Henderson

nu onmiddellijk zijn meester en diens vriend herkende. Hij was echter zo goed getraind en op dergelijke dingen voorbereid, dat hij geen spier van zijn gezicht vertrok, doch eenvoudig het portier van de auto opende, de beide mannen liet instappen en toen zo snel mogelijk wegreed.

Raffles trok de gordijntjes half dicht, zodat het inwendige van het voertuig in het halfduister bleef, een maatregel, die hij meer nam uit gewoonte, dan omdat hij bij die vermomming noodzakelijk was.

Vervolgens zei hij enige woorden tot Henderson.

— Ik heb James gezegd, zei Raffles, zich tot zijn vriend wendende, dat hij ons naar de Sloanestreet, hoek Furnifalls Inn moet brengen. Je weet, dat ik dat oude huis nog steeds in mijn bezit heb. Er wonen enige fatsoenlijke gezinnen op de eerste en de derde étage, terwijl de kamers van de tweede étage steeds te mijner beschikking staan. Dat is altijd gemakkelijk en daar ze aangesloten zijn aan de telefoon denk ik van daaruit uitstekend de veldtocht te kunnen openen.

Bij Mayflowerstreet aangekomen, stopte de auto en stapten de vrienden uit.

— In de auto ligt het pak kleren, de pruik en de andere benodigdheden, waarmee je je kunt vermommen, James, zei Raffles, toen hij het portier had gesloten, breng de wagen nu weg, verkleed je en voeg je zo spoedig mogelijk bij ons; ik denk, dat ik je diensten en je krachtige armen gauw nodig zal hebben.

De chauffeur, wie geen enkel woord was ontgaan, glimlachte even, tikte toen aan zijn pet en vertrok.

— We gaan eerst even naar boven, Charles, aldus ging Raffles voort. Ik zal een revolver bij me steken en terwijl ik weg ben, ruim jij de boel een beetje op, je maakt 't je een beetje gezellig, want het kan best zijn, dat we hier een paar dagen moeten blijven en... en... nu, dan wachten we op de dingen, die komen zullen.

Raffles zei dit op opgeruimde toon, er weinig aan denkend, dat de dingen zouden komen en dat hij er waarlijk niet lang op behoefde te wachten.

Raffles, die het eerst naar binnen was gegaan sprong met zijn lange benen de smalle houten trap bij twee, drie treden tegelijk op en was reeds bijna boven, toen Brand zijn voet op de eerste trede zette.

Op dat ogenblik werd diens oor getroffen, door een eigenaardig geluid. Hij kon niet zeggen wát het was, dat hem stil deed staan en zijn voet, die hij reeds op de onderste trede had, deed terugtrekken. Als men hem op dat ogenblik gevraagd had, waarom hij dat deed, zou hij er geen verklaring van hebben kunnen geven. Maar intussen was het een feit: hij trok zijn voet terug, ging de vestibule weer door en de deur uit.

Zodra hij op straat stond, zag hij, dat er iets bizonders gaande was, ofschoon geen geluid zijn oor trof, dat hem hierop opmerkzaam had kunnen maken. Er was iets niet in orde in de straat, maar hij wist niet wat. Toch aarzelde hij geen ogenblik in welke richting hij moest kijken, doch wendde zijn hoofd, als kreeg hij een plotselinge ingeving, links.

Dit alles had slechts enkele seconden geduurd en toen hij in linkse richting keek en bleef kijken, zag hij spoedig wat er aan de hand was.

Heel in de verte en ongeveer daar, waar Sloanestreet, Chapelstreet snijdt, zag hij een man lopen. De man liep met grote snelheid. Hij was blootshoofds en zijn blonde haren wapperden in de wind. Zijn das hing los, zijn overhemd was gescheurd en liet de hijgende borst bloot, zijn gelaat was bleek als dat van een dode, terwijl zijn met bloed omlopen ogen hem bijna uit het hoofd pulden.

Het was onmiddellijk te zien: Die man liep voor zijn leven. Charles Brand zag dat, nog voor hij gezien had, dat de man door een woedende menigte werd achtervolgd. De man rende zo snel, dat hij zijn vervolgers stukken achter zich liet. Alléén één man hield gelijke tred met de vluchteling. Ook deze man was

doodsbleek, ook diens kleding was in wanorde, ook diens ogen waren met bloed doorlopen, maar uit die ogen sprak een zo wilde, ontembare haat, dat men er onwillekeurig van huiverde.

Geen kreet werd gehoord; misschien was de snelheid van vluchteling en achtervolgers zo groot, of had de jacht reeds zo lang geduurd, dat geen der partijen nog adem over had om geluid te geven. Maar toch had de achtervolging de aandacht getrokken van enige mensen; hier en daar werd een hoofd uit het venster gestoken en een chauffeur van een taxi, die voor een huis stond te wachten, begaf zich naar het midden van de straat, blijkbaar om de vluchteling tegen te houden.

Brand zag hoe deze man het volgende ogenblik tegen de straatstenen werd geslingerd. Zonder zijn gang één ogenblik te vertragen, zette de achtervolgde zijn krankzinnige ren voort. Hij naderde meer en meer het punt, waar Brand was blijven staan en hij kon nu duidelijk waarnemen, dat de man, die de vluchteling steeds op de hielen volgde, een hoofdwonde had, waaruit een dun straaltje bloed gutste, dat hem over de wangen en in de halsboord liep. Reeds strekte de achtervolger zijn hand, die als tot een klauw was gevormd, naar de vluchteling uit en één ogenblik dacht Brand er over, hem tegen te houden of te laten struikelen, maar het volgende ogenblik was hij van gedachte veranderd en liet de man ongehinderd langs hem gaan. Tevergeefs trachtte Brand zich later te herinneren, wat hem hiertoe had genoopt; hij kon er geen reden voor vinden, maar wél wist hij met absolute zekerheid, dat het geen gevoel van deernis of medelijden was geweest, dat hem weerhouden had de man tegen te houden. Eerder een gevoel van twijfel. Hij wist immers niet of deze wanhopig vluchtende man aan een of andere misdaad schuldig was, of het slachtoffer van een misverstand.

Wat echter de impulsieve daad had kunnen inspireren, dit was zeker, dat zij grote gevolgen had.

Brand stapte dus op zij en liet de vluchteling passeren. Zo dicht ging de

man langs hem heen, dat hij diens fluitende adem kon horen; nogmaals zag hij hoe de achtervolger zijn handen naar voren uitstreekte in een laatste krachtsinspanning, om zich op zijn prooi te werpen, toen hij iets zwaars in zijn zak voelde glijden.

Het leed geen twijfel, de vluchteling had een voorwerp in zijn bezit gehad, dat hij niet in handen wilde laten vallen van zijn achtervolger en waarvan hij zich ontdaan had, door het hem, Brand, in de zak te werpen.

Brand had tē veel avonturen beleefd, om zich door zo iets van streek te laten brengen. Hij bleef doodbedaard staan en zag duidelijk hoe enkele stappen verder de vluchteling blijkbaar aan het einde van zijn krachten gekomen, als een vormeloze hoop in één zakte, zijn achtervolger zich op hem wierp en zijn vingers om zijn nek sloeg.

De vluchteling was dood of althans de dood nabij. Zijn gelaat was loodkleurig en een bloedig schuim stond hem op de lippen. Dit alles belette de man, die zoeven nog zijn achtervolger was, niet de hals van zijn slachtoffer steeds vaster te omknellen, en het hoofd, dat slap neerhing, tegen de straatstenen te bonken. Het was een ellendig, luguber gezicht.

Nog voor Brand had kunnen naderen, had zich een groep mensen om de twee mannen gevormd, hen zodoende aan zijn blikken onttrekkend. Daar hij bemerkte, dat men zich de zaak aantrok en aanvaller en aangevallene trachtte te scheiden, meende hij, dat zijn tussenkomst niet nodig was en ging hij op zijn schreden terug.

Enkele seconden later was hij de deur binnengegaan en snelde hij de nauwe, tamelijk morsige treden op, die hem naar de tweede étage brachten, waar Raffles hem wachtte.

Niet zodra was Brand binnengetreden of Raffles duwde hem naar het midden van het vertrek en deed de deur met een energieke beweging op slot.

Dit alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat Brand geen woord had kunnen uiten; toen hij zich omdraaide, om zijn vriend uit te leggen om welke re-

den hij hem niet direct gevolgd was, zag hij hoe Raffles met een ernstig ge-laat de vinger op de lippen legde en hem beduidde geen woord te spreken.

Toen boog hij het hoofd en luisterde met ingespannen aandacht enige ogen-blikken aan het sleutelgat.

ER WORDT OP DE DEUR GEKLOPT HOOFDSTUK III.

Nu de beide vrienden zo beweging-loos stonden, was het doodstil in het vertrek. Geen geluid werd gehoord. Maar Raffles verroerde zich niet, tot hij op een gegeven ogenblik de sleutel in het slot omdraaide en de deur met een ruk opende. De vloer van het por-taal bestond uit cement en Raffles meende duidelijk schuifelende voetstappen voor de deur te hebben gehoord, maar het scheen, dat hij zich vergist had. Hij keek links en rechts, ging het portaal enige schreden op, teneinde te kunnen zien of zich iemand op de trap, die naar de hoger gelegen étage leidde, bevond en deed evenzo met de trap, die naar beneden voerde, maar hij kon niets ont-dekken.

Toen hij in de kamer terugkeerde, stond Brand nog precies zo, als toen Raffles hem verlaten had. Charles kende zijn vriend en wist, dat hij dit zou goedkeuren, want in dergelijke zaken was hij uiterst nauwkeurig en kon niet goed hebben, dat iemand domme dingen deed. Ofschoon, dit moet gezegd worden, hij vaak iets dom noemde, waarvan een ander de betekenis niet inzag.

Raffles deed de kamerdeur weer op slot, ging naar zijn vriend, stak zijn hand in de zak van diens overjas en haalde daar het voorwerp uit, dat de onbekende vluchteling er enige minuten geleden in geworpen had. Zowel Raffles als zijn vriend slaakten een kreet van verbazing.

In zijn handen lag een zeer fraai bewerkt, ivoren beeldje. Het was een natuurgetrouwe afbeelding van een pelikaan en ongeveer 20 cm. hoog. Wanneer wij zeggen, dat dit beeldje natuurge-trouw was, willen wij daarmee te kennen geven, dat niemand zich omtrent de aard van de vogel, die het voorstelde

zou vergissen, maar overigens was het zeer vrij bewerkt en had de kunstenaar zijn verbeeldingskracht de vrije loop gelaten.

Het vogellichaam was van ivoor en zeer fraai bewerkt, het veren dek was schitterend nagebootst en tot in de kleinste details verzorgd. De vogel had echter vier poten, vier vleugels en vier ogen. De poten en de vleugels waren van goud en zeer mooi geciseleerd; de vier ogen, twee aan elke kant van de kop, bestonden uit grote diamanten, die vlamden en fonkelden. De snavel en de snavelzak waren eveneens van goud en het geheel maakte een indruk van ongeëvenaarde zeldzaamheid en kostbaarheid. Toch was het geen aangenaam voorwerp om naar te zien. Het beeldje had iets afstotelijks over zich, de half geopende bek scheen onheil te ademen en de diamanten ogen flonkerden een vals licht uit.

Enige ogenblikken stond Raffles on-beweeglijk naar het beeldje te kijken, dat hij op armslengte voor zich uit hield. Toen zette hij het op de tafel en keek zijn vriend aan.

Deze was intussen een beetje van zijn verbazing bekomen en wilde Raffles op zijn gewone wijze aanspreken.

— Maar Edward, hoe wist je in 's he-mels naam, dat ik dat ding in mijn zak had, ik...

Raffles smoorde de rest van de zins-nede, door zijn vriend de hand op de mond te leggen.

Brand keek zijn vriend verbaasd aan, maar deze zei niets, liep op de punten van zijn schoenen naar de deur en open-de wederom de deur met een ruk. Het portaal was verlaten.

Nadat hij voor de tweede maal de deur gesloten had, wenkte hij Brand

naast hem te komen zitten. Hij plaatste zich zodanig, dat hij niet te ver van de deur verwijderd was en toch door het venster op straat kon kijken.

— Zoals je zelf ook zult gezien hebben, Charles, begon Raffles, hebben we hier het beeldje voor ons, dat van de dievenbende afkomstig is, waarnaar we juist wilden gaan zoeken. Dit beeldje is zonder twijfel de verpersoonlijking van het zinnebeeld, dat zij op de kaartjes tekenen, die zij achterlaten, waar zij hebben ingebroken. Het is een soort mascotte. Zoals de meeste misdadigers zijn de heren dus bijgelovig...

— Weet je zeker, dat het van hen is... en hoe kwam die man er dan aan?

— Ja, Charles, ik weet het zeker en ik wist het al voor ik het gezien had.

— Maar voor de dui...

— Sst! Niet zo driftig, amice, en niet zo luid spreken. Ik moet op het ogenblik ogen en oren zowel van voren als van achteren hebben.

— Maar...

— Stel je gerust, ik zal je alles vertellen wat ik weet. Toen je mij niet direct gevolgd was en ik ook je voetstappen niet achter me op de trap hoorde, begreep ik, dat er iets moest zijn, dat je aandacht getrokken had en dat je zodanig interesseerde, dat je mij er voor vergat. Daar ik zo juist de trap was opgeklommen, kon het dus niet van boven komen en ik keek daarom, wat iedereen in mijn plaats zou gedaan hebben, uit het venster om te zien waar je bleef. Ik zag toen, wat jij ook hebt gezien. Ik zag de vluchteling en zijn achtervolgers, ik zag hoe de chauffeur tegen de grond werd geslingerd en ik zag ook hoe zijn achtervolger hem enkele passen voorbij dit huis inhaalde en hem de keel toekneep, iets wat tussen haakjes absoluut overbodig was, want een kind kon zien, dat de man dood was. Ik zag ook, dat de man even te voren iets in de zak van je overjas liet vallen; hij kon dat gemakkelijk doen, want de mooie jas, die je op het ogenblik nog aan hebt, heeft betere dagen gekend en de zakken zijn uitgesleten en staan wijd uit. Dit alles hebt jij ook gezien, maar ik heb, dank zij mijn verheven standpunt,

hier op de tweede étage nog iets gezien, wat jij niet gezien hebt. Zowat de gehele straat was in rep en roer en behalve door de man, die de vluchteling zo dicht op de hielen zat, werd hij achtervolgd door een hele menigte, die het in snelheid echter geducht bij dat tweetal aflegde. Zodoende was er tussen die achtervolgende troep en de twee voortsnelende mannen een bijna ledige straat. Behalve de taxi-chauffeur stonden er nog drie mensen in de straat, die werkeloos toekeken en geen vinger uitstaken, noch ten voordele, noch ten nadele van de vluchteling. Dit feit was op zich zelf reeds voldoende om mijn aandacht te trekken. Maar er was nog méér. Wacht even, Charles.

Wéér ging Raffles naar de deur en luisterde aan het sleutelgat.

Alles was rustig en hij kwam naar zijn plaats aan het venster terug.

— Het viel mij onmiddellijk op, aldus ging hij voort, dat de drie mannen bijna precies hetzelfde gekleed waren. Hun costuum was allesbehalve nieuw, het had een onbestemde, grauwe kleur en alle drie hadden een overjas aan van khaki-kleurig gabardine. En kijk nu eens even naar je eigen toilet. Een grauw pak kleren, dat tamelijk afgedragen is en daarover 'n khaki gabardine. Onwillekeurig maakte ik 'n vergelijking en als een bliksemstraal schoot 't door mijn brein, dat de vluchteling jou had aangezien voor één der mannen. Hij was op het toppunt van zijn snelheid, zijn uitpuilende ogen waren met bloed doorlopen en het is als zeker aan te nemen, dat zijn gezichtsvermogen, zo vlak voor zijn plotselinge dood, niet helder meer was. Dat hij jou dus voor een der zijnen aanzag, is niet te verwonderen. De gelijkenis was zelfs voor mij, die, zoals je weet, een paar valkenogen heb, opvallend. Nu dat voor mij vaststond, vroeg ik mij af, wat dit alles kon betekenen. Ik dacht een ogenblik na en kwam tot de volgende conclusie: De achtervolger had een hoofdwonde. De juwelier, bij wie vannacht is ingebroken, had gedurende zijn worsteling met een der bandieten een hoofdwonde gekregen. Hij had aan de politie te kennen gegeven, dat hij

de man uit duizenden zou herkennen, al kon hij hem dan ook slechts vaag beschrijven, (hetgeen volstrekt niet te verwonderen valt, want het gelaat van de vluchteling had geen enkel bijzonder kenteken). Uit het gelaat en uit de gebaren van de achtervolger spraken een zo diepe haat en afschuw, dat dit ook jou zal opgevallen zijn. De juwelier had zijn vrouw door een der bandieten voor zijn ogen zien neerschieten. Geen wonder, dat hij naar wraak dorstte. Charles, het staat voor mij vast, dat de vluchteling een der leden van de bende van de Pelikaan is, of liever was; dat we hier hun mascotte voor ons hebben en dat het niet lang zal duren of de heren zullen hun eigendom komen opeisen.

— Zou je dat denken, Edward? Maar ze weten toch niet...

— Dat weten ze wèl, amice. Ze weten nèt zo zeker als ik het weet, dat jij het beeldje hebt. Ze hebben hun medelid, dat zij toch niet te hulp konden komen, met de ogen gevolgd en zij hebben gezien, wat ik gezien heb of mijn naam is geen Raffles. Let eens op mijn woorden, voor de dag een paar uur ouder is, hebben we een dier fijne heren op visite.

— Maar Edward, als je daar dan zo zeker van bent, zou het dan niet het beste wezen, dat ik dat beeldje zo gauw mogelijk naar de politie bracht en dat wij maakten, dat we hier vandaan kwamen, want die kerels schijnen deksels vlug met hun revolvers en messen te zijn en jij zult evenmin als ik, op een kennismaking met die voorwerpen gesteld zijn.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Hij hield de blik strak gevestigd op iets, dat hij vanuit het venster op straat kon waarnemen.

Plotseling draaide hij zich om.

— Ze komen, Charles. We zullen ze waardig ontvangen.

— Nou maar, ik ben niets op hun bezoek gesteld. Ik maak me uit de voeten! riep Brand uit.

— Wat je daar zegt, kan je geen ernst zijn, Charles, ofschoon ik je tot niets wil verplichten. Ben je bang, ga dan

gerust heen, dan zal ik zien, dat ik het zaakje met James alleen opknep, maar ik geloof, dat je, wanneer je kalm over een en ander nadenkt, er niet meer aan denken zult om te vluchten. Je hebt me al zo vaak bij gevaarlijke ondernemingen geholpen, en we hebben al zo dikwijls voor hete vuren gestaan en zijn er toch telkens glansrijk doorheen gekomen, dat ik daaruit de gevolgtrekking maak, dat je vrees meer ingebeeld dan werkelijkheid is. Niettemin als je wilt gaan...

Brand antwoordde niet, maar gaf zijn vriend de hand, die deze hartelijk drukte.

Dit gebaar was zo welsprekend, dat woorden overbodig waren.

— Kijk Charles, zoeven, toen ik niet dadelijk antwoord gaf, zag ik iets, waaruit ik afleidde, dat wij spoedig bezoek zullen krijgen. Als ik me niet vergist heb, ging één der mannen, die ik opgemerkt heb, aan de overzijde voorbij, en noteerde iets in zijn zakboekje. Ik denk, dat hij ons huisnummer opschreef. In ieder geval houd ik mij voor gewaar-schuid.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Een vast plan heb ik nog niet. We zullen ons optreden maar van de omstandigheden laten afhangen, maar wèl zou ik deze kamer een weinig willen arrangeren.

— Zeg maar hoe je het hebben wilt, zei Brand gediensig.

— Kijk, de tafel schuiven we wat meer naar het raam, dan komt er in het midden wat meer ruimte. Ik vind het prettig als ik me goed bewegen kan. Verder schuiven we dit bureautje, waar tussen haakjes lelijk de worm inzit, ook wat meer naar het venster. Juist! Zo! En nu de schrijfmachine er op. Naast het bureau dit ladekastje. Zoals je weet, liggen daar twee revolvers in en een doos patronen. Nu ga jij aan de lesse-naar zitten, achter de schrijfmachine en je doet alsof je druk aan het werk bent. Ik loop in het vertrek heen en weer en dicteer. Ik ben een arme advocaat en jij bent mijn klerk. Wel, alle duivels, nu al...

Deze laatste woorden, die op half luiden toon werden uitgesproken, golden een bescheiden geklop op de deur.

Raffles had geen tijd meer om zijn rol op te nemen en ging daarom maar zitten op de stoel, die bij de lessenaar stond. Aldus kwam het, dat Charles Brand in deze zaak de hoofdrol zou vervullen.

Raffles stak een vel papier in de schrijfmachine en begon te tikken. Brand ging naar de deur en opende deze.

Op de drempel stond een als heer gekleed man. Zijn kleding was tamelijk oud en bestond uit een pak van onbestemde, donkere kleur, en een geelachtige overjas, die hem wijd over de leden hing. Hij had een zwarte slappe hoed op het hoofd.

De man ging het vertrek een paar schreden in en knipte met zijn ogen, nu hij van het duistere portaal ineens in het volle licht kwam.

Raffles stond van zijn stoel op en ging achter hem om, naar de deur, die hij dicht deed, zonder haar echter te sluiten. Toen keerde hij weer naar zijn schrijfmachine terug.

Brand keek de man met een vragende blik aan.

— Neem me niet kwalijk, mijnheer... ik... m'n naam is Brown... ik zou u gaarne even willen spreken... begon de vreemdeling.

Brand boog zwijsend het hoofd.

Op dat ogenblik kreeg de man de ivoren pelikaan in het oog en het was alsof hij een schok kreeg. Hij keek er naar, niet zoals men naar een gewoon voorwerp kijkt, maar met een zekere verering. Zijn lippen gingen van elkaar en zijn adem kwam met korte stoten uit de geopende mond.

Toen ging hij plotseling een paar passen vooruit.

Brand reageerde hierop onmiddellijk en ging een paar passen achteruit, zodat hij de man bleef aanzien.

Raffles bewoog zich niet; hij had de schrijfmachine omgedraaid en peuterde met een spits voorwerp de letters schoon. Hij was blijkbaar met toewijding aan zijn werk en er geheel in ver-

diept, maar in werkelijkheid ontging hem geen woord of gebaar van de beide mannen.

Door de beweging van Brand opmerkzaam gemaakt op zijn gedrag, trachtte de vreemdeling zich te herstellen en glimlachte.

— Mag ik u vragen, aldus begon hij opnieuw, zijn ogen nog steeds onafgebroken op het ivoren beeldje gevestigd, mag ik u vragen wat dat is?

— Een voorwerp uit mijn verzameling curiositeiten, antwoordde Brand, zonder de man ook maar één ogenblik uit het oog te verliezen.

— Hoe... wat... Waar komt het vandaan? stotterde de man.

— Ik denk uit China, antwoordde Brand, maar ik mag u er zeker wel opmerkzaam op maken, dat u mij nog steeds niet de reden van uw komst hebt medegedeeld. Zoudt u me willen zeggen, wat u eigenlijk wenst?

— Zeker, zeker... neem me niet kwalijk... ik... om kort... te gaan, dat beeldje is van mij.

Brand gaf geen antwoord, maar trok zijn wenkbrauwen op en bleef de vreemdeling met een vragende blik aanzien.

Het scheen, alsof de man dit woord had opgelucht, alsof hij nu beter kon spreken, want hij vervolgde met grote radheid van tong:

— Zeker, dat beeldje is van mij. Ik heb zoeven gezien, dat iemand het in de zak van uw overjas wierp. Zoals u ziet, hebben wij bijna dezelfde kleren aan. Op een afstand zou men zich gemakkelijk kunnen vergissen, vooral zoals mijn vriend, die een paar ogenblikken later dood in de handen van zijn aanvaller bleef. Hij zag niet scherp meer en hij heeft u voor mij gehouden. Ik wil dat voorwerp terug hebben.

— Wat u daar zegt, meneer... meneer Brown... is zeker heel interessant, maar ik zie niet in, dat ik u op uw woord moet geloven, waar het hier zo'n kostbaar voorwerp betreft, ik...

— Laat ons geen woorden verspillen, mijnheer...

— Smith, wierp Brand er tussen.

— Laat ons geen woorden verspillen, mijnheer Smith, ik erken het recht van

bezit. Ik koop dat beeldje van u.

— Mijn curiositeiten zijn niet te koop...

Zonder op deze woorden te letten, deed de vreemdeling een bod.

— Ik geef u duizend pond er voor.

Hoe fraai het beeldje ook bewerkt was en zelfs als men het als een curiosum beschouwde, wat het ook inderdaad was, dan nog was het bod hoog, veel te hoog wat de eigenlijke waarde betrof.

— Zoals ik u reeds gezegd heb, dit voorwerp is niet te koop, zei Brand.

— Twee duizend, drie duizend, riep de bezoeker uit.

Brand, zowel als Raffles waren verbaasd, maar toonden dit niet.

Eerstgenoemde schudde eenvoudig het hoofd.

— Zoeven maakte u de opmerking, dat we geen woorden zouden verspillen. Dat vind ik ook. Als het doel van uw komst alleen de aankoop van dit beeldje betreft, nu, dan kunnen wij dit gesprek als geëindigd beschouwen, mijnheer Brown, ik wil nog wel eens herhalen, dat ik nooit iets van mijn curiositeiten verkoop...

— Vier dan... vijf... Ik geef u vijf duizend pond sterling... schreeuwde de vreemdeling.

Brand bleef standvastig weigeren.

De man, door deze pertinente weigering woedend geworden, was zichzelf niet meer meester.

— Maar ben je gek, man... het is een fortuin, dat ik bied, schreeuwde hij, terwijl hij een pak bankbiljetten uit zijn zak haalde en voor het gezicht van Brand hield.

Deze echter vertrok geen spier van zijn gelaat. Hij had de handen in zijn zakken gestoken en leunde achteloos tegen de tafel.

Dat was teveel voor de man.

— Je bent gek! Hier, neem het geld, ik neem het beeldje...

Met deze woorden sprong hij vooruit...

Brand liet zich echter niet overrompelen en trad hem in de weg.

— Mag ik u verzoeken heen te gaan, u hebt het recht niet...

— Dat beeldje is van mij en als ge het niet wilt verkopen, nu, dan zal ik je er toe dwingen...

Bij deze woorden tastte hij in de zak van zijn overjas.

Op dat ogenblik keerde Raffles zich op zijn stoel om en mengde zich in het gesprek.

— Als u naar uw revolver zoekt, dan kunt u zich die moeite wel besparen, mijnheer Brown. Toen u binnenkwam, zag ik dat door dit zware wapen het model van uw jas totaal werd misvormd, daarom nam ik het er maar uit, ik vind revolvers gevaarlijke dingen. Ze gaan zo gauw af.

De man draaide zich om en keek recht in de loop van zijn eigen revolver. Niet-tegenstaande zijn woede, zag hij onmiddellijk in, dat men hem hier te slim af was geweest. Een paar seconden keek hij de beide vrienden met onverholen woede aan en ging toen een paar passen achteruit.

— Dus een valstrik, schurken! Dat zal jullie duur te staan komen, riep hij uit.

Na deze woorden, wendde hij zich om en snelde het vertrek uit, de deur woest achter zich dicht slaande.

— Nu hoop ik maar, dat James er is, mompelde Raffles, terwijl hij naar het mondstuk greep van een spreekbuis die handig achter een stapel boeken was verborgen.

Raffles blies door de buis en wachtte enkele ogenblikken.

— Zou hij nog niet terug zijn? mompelde Raffles halffluid, terwijl hij met de voet op de grond stampte.

Nog eens blies hij en toen... klonk het fluitje aan het mondstuk ten teken, dat hij, die geroepen was, zich aan het andere einde van de spreekbuis bevond.

— Hallo, James, ben jij daar?

— Ik kom net binnen, mylord.

Deze woorden werden zo duidelijk gesproken, dat Brand, die enige schreden van Raffles afstond, het duidelijk kon horen.

— Let eens goed op, James. Luister goed! Een man, hij komt op dit ogenblik de trappen af, of hij is misschien al beneden, moet onschadelijk worden

gemaakt. Ga hem na en berg hem op. Het kan me niet schelen waar, maar doet hem geen leed. Dat wil zeggen, je behoeft niet teerhartig te zijn, want hij heeft ons met zijn revolver bedreigd. Ook heeft hij geen scrupules. Als hij véél tegenstand biedt, mag je doen met hem wat je wilt, maar als het kan, niet verwonden en zeker niet doden. Begrepen?

— Ik ben al weg, mylord, klonk het tot antwoord.

Raffles deed de fluit weer op het mondstuk van de buis en wendde zich om naar zijn vriend.

Deze had niet zonder verbazing gezien, dat Raffles een spreekbuis hanteerde.

— Ik wist niet, dat dat ding hier was, zei hij.

— Zo, wist je dat nog niet? Het is een van mijn laatste verbeteringen. Wel handig, vind je niet?

— Dat is het zeker. Waar komt die spreekbuis uit?

— In het sousterrain. James heeft daar een klein magazijn van allerlei nuttige voorwerpen ingericht. Hij zal zich wel van het een en ander hebben voorzien, dat hem bij deze achtervolging te pas zal komen... Kijk, daar gaan ze al!

Raffles had onder het spreken uit het venster gekeken en zag nu hoe de man, die hen juist verlaten had, de hoek omsloeg, onmiddellijk gevolgd door Henderson.

— Onze goede reus zal er wel iets op vinden, om dat heerschap in te rekenen, zei Raffles nadenkend. Daar zal ik ten minste maar op rekenen, het zou anders mijn plan lelijk in de war sturen.

— Wat ben je dan van plan?

— De twee anderen op dezelfde manier in te rekenen.

— De andere twee?

— Ja er waren er immers vier!

— Ja, dat weet ik, maar ik bedoel: waar denk je die andere twee te pakken te krijgen? Ik heb geen flauw vermoeden, waar zij zijn.

— Ik ook niet, maar dat hoeft ook niet. Het zal zo lang niet duren, of zij zullen zich wel melden. Daar ben ik niets bang voor.

— Zou je denken, dat ze...

— Ongetwijfeld komen ze hier. Zoals ik je gezegd heb, waren ze met z'n vieren. Eén is er dood, één voorlopig van de baan. Rest ons nog twee. Die weten natuurlijk niet, waar hun lotgenoot blijft. Misschien hebben ze hem het huis zien uitgaan, misschien niet. Beide gevallen zijn even erg voor hen, want in ieder geval komt hij niet terug. Zij vragen zich af wat de reden mag zijn. Is hij er van door gegaan, na zich meester te hebben gemaakt van hun mascotte? Niet waarschijnlijk, maar het zou kunnen. Zij zullen het aannemelijker vinden, dat hij hier in een hinderlaag is gevallen. Maar hoe het ook zij, zij zullen hier komen om zich van een en ander op de hoogte te stellen.

— Zouden ze beiden tegelijk komen?

— Dat denk ik niet, maar in ieder geval zullen we goed doen ons op alles voorbereid te houden. Heb je er nu nog spijt van, dat we ons in dit avontuurtje begeven hebben?

— Och, volstrekt niet, Edward, ik vind het machtig interessant, alleen vraag ik me af, waarom je de politie niet opbelt, dan kunnen zij voor de arrestatie zorgen en dat zou onze taak aanzienlijk verlichten.

— Dat is zo, amice, maar met de politie zo dicht op de hielen, is voor mij het aardige van de geschiedenis af. Ik werk liever op mijn eigen houtje en ten slotte weet ik nog niet goed, wat ik met ze uit zal voeren. Er zweeft me wel iets voor de geest, maar daar moet ik nog eens kalm over nadenken. Intussen, Charles, is het reeds half één en mijn maag gaat jeuken. De jouwe misschien ook en daar het beter is, dat we ons niet verwijderen, zullen we maar iets in huis halen. Het is eigenlijk jammer, dat nu juist James...

— Wat is er van uw orders, mylord?

Het was Henderson, die juist binnentrad en, de laatste woorden horende, zich op deze wijze meldde.

— Wel, James, je komt als geroepen. Hoe ben je met je gevangene gevaren? Is alles goed afgelopen?

— Uitstekend, mylord. Hij zat in een taxi, vóór hij het wist. Maar toen hij

het wist, begon hij zich onhebbelijk tegen me te gedragen. U begrijpt, mylord, dat kon ik me niet laten welgevalen. En toen hebben we samen op de bodem van de taxi afgesproken, dat hij zijn handen op zijn rug zou houden en geen woord meer spreken.

Zelfs Raffles scheen Henderson niet goed te begrijpen en keek hem verwonderd in het glimlachende gelaat.

— Wat bedoel je, James?

— Och, mylord, niets anders dan dat ik hem de beide handen op de rug heb gebonden en een prop in de mond geduwd. Ik ben tegenwoordig in een debaterende club en leer me nu zo parlementair mogelijk uitdrukken. Als de mensen me niet dadelijk begrijpen, dan denk ik maar, dat komt door mijn diplomaten-taal.

— Uitstekend, James, zei Raffles lachend, maar ik geef er toch de voorkeur aan, dat je maar op de oude wijze antwoordt, tenzij er vreemden bij zijn, dan kan het natuurlijk zijn nut hebben. Waar heb je hem heen gebracht?

— Hij zit in de kelder van uw huis in de Victoriastreet. Ik heb de chauffeur die nog een oude kennis van me bleek te zijn, de stille zijstraat, waar nooit een sterveling komt, laten inrijden en toen had ik hem gauw waar ik hem hebben wilde. Krijgt die sinjeur gezelschap,

mylord, of...

— Heb je misschien iets verdachts gezien, toen je hem in de taxi duwde?

— Er liep toevallig geen sterveling op straat, mylord en alles ging zo gauw in zijn werk, dat ik niet geloof, dat iemand er erg in had.

— Mooi, nu, dan kunnen we even uitblazen. Zou jij in die tijd niet kunnen zorgen, dat we iets te eten krijgen? Je hebt zeker ook nog niets gehad, hé?

— Neen, mylord, nog niet. Ik loop hier even de zijstraat in en dan het plein over, u weet wel Horseshoe-square daar is een klein restaurant van Ricardo ... over tien minuten hebt u uw lunch, mylord...

Henderson was al op het portaal.

— Zorg ook voor je zelf, James, riep Raffles hem nog na.

Het duurde werkelijk niet langer dan Henderson gezegd had, toen een kellner, die een regenjas over zijn zwart kostuum had aangetrokken en een slappe hoed opgezet had, de beide vrienden een smakelijke lunch bracht, die zij zich goed liet smaken. James, die aan alles dacht, had ook voor sigaretten gezorgd, zodat Raffles en Brand niets meer te wensen hadden, het zich gemakkelijk maakten en de blauwe rookwolkjes naar de zoldering bliezen, alsof er geen bende der Pelikanen voor hen bestond.

HOOFDSTUK IV.

ER WORDT WEDEROM AAN DE DEUR GEKLOPT

Het scheen alsof Raffles' voorspelling dit keer eens niet zou uitkomen, het was vier uur, het servies van de lunch was reeds lang weggehaald en de sigaretten bijna opgerookt en nog steeds duidde niets op de komst van nummer twee.

Raffles gevoelde zich niet op zijn gemak.

— Het is tegen mijn berekeningen in, Charles, zei hij, het ivoren beeldje in de hand nemend en met aandacht bekkend. Ik kan me niet voorstellen, dat de heren het bij die éne poging zullen

laten. Afgezien van de waarde van het ding, komt het mij hoe langer hoe meer voor, dat we hier te doen hebben met een bijzonder soort mascotte, waaraan zij grote waarde hechten en zonder hetwelk zij niets durven ondernemen. Er zijn voorbeelden van, dat misdadigers, nadat zij hun mascotte hadden verloren, domme dingen gingen doen en weldra in handen van de politie vielen. Ik twijfel er dan ook niet aan, of de anderen zullen nog wel... binnen...

Er was zacht, maar dringend op de deur geklopt.

Raffles had zich snel omgedraaid en zat weer voor zijn schrijfmachine.

Brand opende de deur.

Voor hem stond 'n modieus gekleed heer met hoge zijden hoed op het hoofd. Hij had de onmiskenbare gelaatstreken van de Israeliet, zijn gelaatskleur was donker, zijn haar pikzwart.

De man glimlachte toen hij binnentrad, nam zijn hoed af en boog.

— Mijn naam is Goldstein...

— Aangenaam Smith...

— Aangenaam, kan ik even een paar woorden met u spreken?

Hierbij keek hij naar Raffles, die eveneens was opgestaan.

— Deze heer is mijn secretaris, zei Brand. Alles wat hier behandeld wordt, mag hij horen. Hij heeft mijn volste vertrouwen. U kunt in zijn tegenwoordigheid gerust spreken. Wat is er van uw verlangen?

Terwijl Brand deze woorden sprak, dwaalden de ogen van de man zoekend door de kamer. Plotseling bleven zij rusten op de ivoren pelikaan, die op zijn oude plaats op tafel stond.

— Neemt u mij niet kwalijk... maar dat beeldje... waar hebt u dat vandaan?

De man, die zich waarschijnlijk in een goed pak kleren had gestoken en zich voorgenomen had zo beschaafd mogelijk te spreken, teneinde een gunstige indruk te maken, was plotseling al die goede voornemens vergeten.

— Waar hebt u dat beeldje vandaan? herhaalde hij bijna ruw.

— Uw vraag is vrij pertinent, m'n waarde heer, maar ik wil er wel op antwoorden, dat beeldje...

— Is van mij! schreeuwde hij, terwijl er een boosaardig vuur in zijn ogen schitterde.

— Merkwaardig, mijnheer Goldstein, nog geen drie uur geleden was er iemand hier, die precies hetzelfde beweerde. Wie moet ik geloven? zei Brand op kwasi-onverschillige toon, ofschoon hij elke beweging van de man met de ogen volgde.

— Is er al voor mij iemand hier geweest? vroeg Goldstein.

— Zoals ik u zeg, mijnheer Goldstein. Niettegenstaande zijn bewering, dat het zijn eigendom was, bood hij mij een grote som gelds, een zeer groot bedrag zelfs, maar het was tevergeefs, zoals ik hem ook zei, omdat ik nimmer een van mijn bibelots verkoop.

— Maar dat beeldje is niet van u.

— Dat hebt u reeds gezegd, maar u hebt het nog steeds niet bewezen. Er kunnen na u nog wel honderd mensen komen, die hetzelfde zeggen, wie zou ik moeten geloven?

— Wat moet u er voor hebben? vroeg Goldstein, terwijl hij weer een zoetsappig gezicht trok.

— Ik moet u hetzelfde antwoorden, wat ik uw voorganger heb gezegd, namelijk dat dit beeldje niet te koop is, zei Brand kalm.

Hij keek hierbij Goldstein recht in de ogen en iets in diens ogen deed hem als bij intuïtie het beeldje van de tafel nemen.

Raffles was druk met zijn schrijfmachine bezig, terwijl Brand met het beeldje in de hand tegen de schoorsteenmantel leunde. Hij stond tussen zijn bezoeker en Raffles in.

Goldstein nam zijn kans waar, één ogenblik stond hij op één been en het volgende ogenblik had hij zich op Brand geworpen om hem het beeldje te ontrukken. Maar Brand had op deze aanval gerekend.

— Neen, waarde heer, dat gaat zo maar niet, riep hij uit, terwijl hij zijn aanvaller met de rechterhand in de borst greep en het beeldje, dat hij in de linkerhand had, aan Raffles, die opgesprongen was, overreikte.

Goldstein, hoewel zwaar gebouwd, was niet gespierd. Tevergeefs klemde hij zich aan de handen van Brand vast. Deze liet hem niet los, maar duwde hem naar achteren. Toen, met een ruk, liet hij hem los.

Goldstein tuimelde achteruit en zou zeker gevallen zijn, als hij zich niet aan de muur staande had gehouden. Hij greep naar zijn zak, maar voor hij gelegenheid kon hebben, daar iets uit te halen, sprongen Brand en Raffles op hem toe.

Goldstein was echter ongewapend, zijn beweging was een schijnbeweging geweest en had slechts gediend om de beide mannen in zijn nabijheid te lokken. Toen Raffles nu dicht bij hem stond, met het beeldje nog steeds in de hand, deed Goldstein een onverhoedse uitval.

Een ogenblik omklemde zijn hand het ivoren voorwerp, maar Raffles hield vast en rukte het los. Toen gebeurde er iets vreemds.

Of het kwam door het trekken, of dat Raffles bij de onverhoedse aanval het beeldje onwillekeurig steviger had vastgegrepen en daarbij op een verborgen veer had gedrukt, viel niet uit te maken, maar eensklaps klonk een doffe tik, de kop van de vogel boog zich naar achteren en uit het gat wat daardoor in de romp was ontstaan, stroomde een flonkerende massa stenen, groen, rood, bleek, geel, smaragden, robijnen, safieren, amethysten, diamanten in allerlei vorm en kleur en vele van aanzienlijke grootte.

Eén kort ogenblik stonden de drie mannen sprakeloos, maar toen kreeg het nuchtere verstand weer de overhand.

Toch konden zij niet beletten, dat Goldstein met een vertwijfeld gebrul zich op de schitterende hoop edelstenen, die grotendeels op de grond verspreid lagen, wierp. Deze poging om zich, al was het ook slechts een gedeelte der juwelen meester te maken, was echter volmaakt nutteloos. In minder dan geen tijd was hij overmeesterd.

— Zo, mijnheer Goldstein, aldus begon Raffles, nu begrijp ik waarom uw voorganger, die ook op de hoogte schijnt geweest te zijn van de kostbare inhoud van het beeldje, en nu u zo gaarne het ding terug had. Ik kan het me nu best begrijpen en ik ben u zeer verplicht voor uw gedrag, dat ons noodzaakte het dier in zijn bast te knippen, waardoor wij zijn waardevolle inhoud ontdekken konden. Charles, raap jij die rommel eens even op en doe ze weer zorgvuldig in het beeldje. Niets laten liggen, zelfs geen kruimeltje, hoor! Het zou zonde zijn als we er op traptten. En wat u betreft, mijnheer Goldstein, nu ik u bedankt heb voor uw tussenkomst,

waardoor wij opmerkzaam gemaakt zijn op de grote waarde van dit voorwerp, heb ik niets meer tot u te zeggen. Alleen kan ik u nog een goede raad geven, die in dit geval niets kost. Luister eens! Dat beeldje is op het ogenblik in ons bezit en blijft voorlopig hier. U hoeft heus geen moeite te doen om te trachten het in handen te krijgen. Dat zou maar zijn: verspilling van energie. Ga nu heen en kom niet meer terug. Als ge voor eigen rekening handelt, zal u dit avontuur genoeg zijn, handelt ge in opdracht van een ander, zeg die ander dan, dat hij iemand moet zenden, die slimmer is, niet alleen slimmer dan gij zijt, maar ook dan wij zijn. En nu! Dàar is het gat van de deur!

Raffles maakte zelden of nooit gebruik van zijn stalen spieren, maar thans kon hij zich toch het genoegen niet ontzeggen, Goldstein als het ware de deur uit te werpen, waardoor deze tegen het ijzeren traphek aan de overzijde van het portaal te land kwam, hetwelk hem een kermende zucht ontlokte. Raffles wierp hem toen zijn zijden hoed na, die Goldstein nog juist kon opvangen, maar toch niet zo handig, dat de glans er niet onder leed. In zijn verwarring streek hij de hoed met zijn mouw toen nog de verkeerde kant op en daalde met een van woede verbeterd gelaat de trap af.

Nog voor hij drie treden af was, stond Raffles reeds bij de spreekbuis en waarschuwde James, dat een tweede vrachtje op komst was.

— Zou je het niet zo kunnen regelen, James, zei Raffles, dat deze bezoeker niet meer op straat verschijnt. Hij is wel groot en zwaar, maar heeft niet veel lichaamskracht. Zie, dat je hem hier in huis overrompelt en breng hem dan door de kelderuitgang, die op Furnifalls Inn uitkomt, naar buiten. Ik vermoed, dat er spionnen in de buurt zijn.

Charles Brand, die intussen alle juwelen opgeraapt en in het beeldje had gedaan, sloot het en naderde met zijn schat de tafel.

— Ben je bang voor spionnen? vroeg hij, toen Raffles de fluit weer op het mondstuk van de spreekbuis deed.

— Oeh, bang is het ware woord niet, maar het kon toch wel eens waar zijn en het is beter zo weinig mogelijk vermoeden te wekken. Eén ding staat bij mij vast, het zwaarste gedeelte van de karwei moet nog komen. Ik heb het in mijn langdurige loopbaan al zo dikwijls ondervonden, dat het ook dit keer wel het geval zal zijn. Er is bij zo'n bende meestal een intellectuele kracht. De heren met wie we tot nu toe kennis maakten, blonken daarin niet uit. Geen van beiden had ook maar één originele inval. Alles wat ze zeiden was hopeloos en laag bij de grond en wat ze deden was nog slechter. Neen, de kracht, het verstand, de hersens van de bende moeten nog komen en daar we niet weten hoe die komen en wanneer, is het maar beter ons op het ergste voorbereid te houden. Ik vond het daarom ook onnodig die intellectuele kracht wijzer te maken, dan hij al is. Zeer waarschijnlijk bevindt hij zich hier in de omtrek en het zou natuurlijk kunnen zijn, dat hij ziet hoe James met zijn afgezanten omspringt. Hij is dan gewaarschuwd en zou in zijn wanhopige woede het ons nog lastig genoeg kunnen maken. Nu ziet hij Goldstein niet terug komen, hij wacht en wacht tot het hem ten slotte gaat vervelen en hij poolshoogte komt nemen. Maar in dat geval is hij niet zo gevaarlijk, als wanneer hij zekerheid heeft, dat wij hem zullen ontvangen, zoals hij verdient.

— Het zou evengoed kunnen zijn, dat hij niet kwam, meende Brand.

— Niet waarschijnlijk, amice. Je

moet niet vergeten, dat altijd de kans blijft bestaan, dat één van zijn trawanten hem ontrouw is geworden en er met het beeldje van door is gegaan. Je zult zien, dat we hem voor vanavond hier hebben.

Maar nu kwamen de berekeningen van Raffles toch niet uit. Het werd zes uur, half zeven, zeven uur. Henderson verscheen om te vertellen, dat hij de tweede man eveneens ongemerkt naar Victoria-street had kunnen brengen, waar hij hem in een ander gedeelte van de kelder had opgesloten. Hij had het hun zo gemakkelijk mogelijk gemaakt, hun handen los gemaakt, maar hun benen bij de enkels in een paar stalen boeien geklonken en deze aan de muur bevestigd. Hij had hun eten gebracht en een pak tijdschriften, zodat ze lichamelijk en geestelijk niet hadden te lijden.

— Je bent een pracht-cipier, James, zei Raffles lachend, vertel me eens, ben je hier gewoon door de voordeur binnengekomen?

— Neen, mylord, ik vond het veiliger om maar weer Furnifalls Inn op te gaan en door de achterdeur de kelder in te gaan. Als er spionnen in de buurt zijn, behoeven ze mij ook niet te zien.

— Zeer juist, James, maar er wonen méér mensen in dit huis, zodat we ons daarover niet al te ongerust behoeven te maken. Daarbij komt nog, dat je weer moet zorgen, dat we wat te eten krijgen. Er komt vanavond waarschijnlijk nog meer bezoek, maar het kan wel laat worden.

HOOFDSTUK V.

DE DERDE BEZOEKER

Het werd ook laat. De beide vrienden hadden het diner met goede eetlust genoten. De tafel was afgeruimd en het servies gehaald. De sigaretten waren tot rook en as vergaan en nog steeds duidde niets op de komst van de derde man.

— We zullen James vragen of hij eens een nieuwe voorraad sigaretten

gaat inslaan, zei Raffles en bracht het mondstuk van de spreekbuis aan de lippen. Hij blies en wachtte op het antwoord...

Eensklaps ging de deur op een kier open, een hand tastte langs het kozijn, het licht ging uit en een krakende stem zei:

— Leg die telefoon neer, jongmens,

en verder geen beweging of...

Beide vrienden draaiden zich om.

Midden in het vertrek, waar ze zijn vormen vaag konden onderscheiden, stond een gestalte.

Zij waren overrompeld.

Toen hun ogen een weinig aan de plotselinge duisternis waren gewoon geraakt, zagen zij, dat die gestalte van een man en lang en mager was. Zijn vuilgele overjas hing hem als een zoutzak om het lichaam. Hij hield beide handen in de zakken en keek hen met een paar waterige blauwe ogen, door een goud omrande bril aan. Hij bewoog zich niet en bleef enige ogenblikken zo staan.

— Zo heren, hier ben ik. Het kan zijn dat ge me hebt verwacht, misschien ook niet. De zaak is, dat er hier in deze kamer iets geheimzinnigs aan de hand is, dat ik niet kan verklaren. Het is mogelijk, dat ik me vergis, maar ik zou het niet denken en als mijn veronderstelling juist blijkt te zijn, dan heb ik een woordje met u beiden te spreken. Laat me u vooraf inlichten, dat elke tegenstand nutteloos is. Beweeg u niet, want hoe vlug uw beide handen ook naar uw zakken zouden gaan, zij zouden toch niet vlug genoeg gaan, want ik houd in elke hand een revolver en ik kan even goed door mijn zakken heenschieten als uit de vrije hand. Houd het u verder voor gezegd, dat ik niets om een mensenleven geef.

— Zijt ge er zeker van, mijnheer, dat ge u niet vergist, vroeg Raffles, terwijl hij zijn stem een weinig liet beven.

— Neen vriendje, ik vergis me niet, luidde het antwoord. Daar achter u... neen, geen beweging of ik schiet... daar achter u staat het voorwerp, dat ik zoek. Misschien weet ge er niets van af, het is mogelijk en in dat geval zal u geen kwaad geschieden.

— Welk voorwerp bedoelt u, mijnheer? vroeg Raffles.

— Dat beeldje, dat daar achter u op tafel staat. Ik denk, dat het bij vergissing in uw bezit is gekomen. Genoeg. Ik kom dat beeldje halen, maar ben bereid het van u te kopen. Zeg maar op wat ge hebben wilt en als ge uw

eisen niet te hoog stelt, zult ge het hebben ook.

— Maar wij wensen dat beeldje niet te verkopen, het is een souvenir, zei Raffles, terwijl hij deed alsof zijn tanden klapperden.

— Een souvenir?! Dat is een gemeene leugen. Willen jullie me bedriegen?

Op dat ogenblik klonk de fluit van de spreekbuis. Blijkbaar was James, die geen gehoor had gekregen, ongeduldig geworden.

— Als ge naar die spreekbuis gaat, schiet ik, zei de indringer op zachte, doch dreigende toon. Ik weet niet wat dit alles betekent. Het kan zijn, dat ge te goeder trouw zijt, maar ik geloof het niet. Wie weet of gij beiden geen verklikkers van de politie zijt. Ik wil geen gevaar lopen. En alleen doden spreken niet.

Raffles en Brand bewogen zich niet. De waarheid was, dat geen van beiden zich erg op zijn gemak gevoelde. Zij wisten thans, dat zij het hoofd van de bende der Pelikanen voor zich hadden. De woorden van de man hadden een zachte, maar onmiskenbare dreiging in zich. Zij voelden, dat hij gewoon was gehoorzaamd te worden en dat hij meende wat hij zei. Hoe dit moest aflopen, wist waarschijnlijk geen van beiden, maar zij begrepen, dat zij tijd moesten winnen en hielden zich daarom als bij afspraak stil. Raffles oordeelde het het best te doen, alsof hij doodsbang was en liet zijn tanden nog eens klapperen.

— Geef je maar geen moeite, vriendje, met die kunsten, zei de man op ijskoude toon. Je doet wel alsof, maar je bent niet bang. Speel maar geen comédie. Ik vertrouw jullie niet, ik heb het gevoel, dat ik in een hinderlaag ben gevallen, maar verheug je daar maar niet te vroeg op, want ik verzeker jullie, dat als mijn voorgevoel wordt bewaarheid, jullie beiden me met jullie leven zult betalen. Weten jullie wie ik ben?... Mijn naam is Wade, professor Wade. Ik ben het hoofd der Pelikanen. Ik heb de zestien mensen, die zo dom waren, zich tegen onze daden te verzetten, allen gedood. Verstaat ge? Ik alleen! Geen der andere drie hebben daar een vin-

ger naar uitgestoken. Dat werk is voor mij. Ik zie er niet tegen op. Het is noodzakelijk, het hoort bij het vak en ik versta het vak tot in alle onderdelen. Zo zijn er maar weinigen en ik ben de beste. Als ik geweten had wat me hier te wachten stond, had ik me van andere wapenen voorzien en ik zou jullie beiden hebben gedood als honden, zonder geraas te maken. Maar revolvers maken lawaai en dat is jammer, want nu kan ik er alleen gebruik van maken als de nood dwingt. Dat is jullie geluk! En nu ter zake!

— Jij, meneer, hier, aldus wendde hij zich tot Raffles, ga daar naar die kant van de tafel. Je staat me veel te dicht bij dat kastje... Vooruit, vlug wat.

Raffles aarzelde slechts een ogenblik. Toen deed hij wat Wade van hem verlangde.

— Terug, jij ook! aldus wendde hij zich tot Brand. In die hoek daar!

Brand keek Raffles even aan en zag aan diens ogen, dat hij verlangde, dat hij zou gehoorzamen.

Hij ging langzaam naar de aangeezene hoek.

Toen zij beiden aldus een eind van hem verwijderd stonden, naderde Wade het kastje, dat naast het bureau stond, trok een lade open en keek er in. Toen keek hij hen weer aan. Hij zei niets, maar in die stilte lag iets onheilspellends. Zijn waterige ogen schenen tot leven gewekt en schoten vuur. Hij haalde langzaam zijn handen uit zijn zakken. In elke hand hield hij een mauser.

— Zo vrienden, mijn vermoedens zijn dus bewaarheid. Luister nu goed.

— Jij, hier wendde hij zich tot Raffles, blijft daar staan en jij, aldus Brand aansprekende, breng dat beeldje hier. Zet het hier vlak voor me neer.

Brand ging met langzame schreden naar het beeldje, nam het van zijn plaats en wilde het juist naar Wade brengen, toen de deur openging. Als een bliksemstraal, zo snel had de professor zich omgewend en richtte een zijner wapens op de binnentredende. Het was James, die een ogenblik als beduusd scheen. Van dat ogenblik maakte de professor gebruik om zijn wapen te richten.

Maar ook Brand had zijn ogenblik gekozen. Hij stond vlak bij de professor en sloeg diens arm omhoog.

Het volgende ogenblik beschreef Brand's lichaam een boog door de kamerruimte en kwam met een doffe smak in het midden van de vloer terecht. De man bleek een buitengewone lichaamskracht te hebben.

Van de verwarring, die op deze korte schermutseling volgde, maakte de professor gebruik om zich verdekt achter de lessenaar op te stellen; hij knielde neer, zodat alleen zijn ogen en de lopen van zijn beide revolvers boven de rand van het bureau te voorschijn kwamen.

— Precies wat ik dacht, een hinderlaag dus, mompelde hij achter zijn tanden. Jammer, dat ik niet eerder geschoten heb, dan was alles al voorbij, maar jullie zijt er nog niet. Ik zal mijn leven duur verkopen.

Het was een ogenblik stil in de kamer. In het heersende halsduister waren slechts de omtrekken der mannen vaag te onderkennen. Raffles was niet van zijn plaats gekomen. Henderson, die een dreigende revolver op zich gericht zag, begreep zijn beurt te moeten afwachten, terwijl Brand blijkbaar verdoofd door de val, bewegingloos op de grond lag.

Met langzame bewegingen kwam de professor van achter het bureau te voorschijn.

Hiervan maakte Raffles gebruik om achter een grote leuningstoel, die vlak bij hem stond, weg te duiken.

— Ga je gang, maar, mannetje, het zal je niet baten, zei Wade, met opeengeklemd tanden. Ik weet te goed, dat dit het einde is. Drie tegen één, maar toch wil ik nog een poging wagen. Ga op zij daar, jij bij de deur. Laat me door!

Henderson deed een paar stappen achteruit. Wade kwam nu naar het midden van het vertrek.

— Luister naar wat ik je te zeggen heb, beste vriend, daar achter die stoel. Die beschutting geeft niets. Mijn kogel gaat er gemakkelijk doorheen. En ik

wil met jou afrekenen, omdat je me er zo gemeen in hebt laten lopen.

Terwijl hij dit zei, zocht hij met zijn ogen naar de plek, waar Raffles zat. Brand, die volstrekt niet bewusteloos was, maar zich zo had gehouden, om onverhoeds een aanval te kunnen wagen, was ongemerkt naderbij gekropen, sprong nu plotseling op en klemde zijn armen om het lichaam van de professor. Hij wist, dat hij worstelde met een man van groter lichaamskracht dan hij zelf bezat maar hij wist ook, dat Henderson achter hem stond en dat het slechts enkele seconden behoefde te duren.

De aanval was zo onverwacht, dat de professor één ogenblik wankelde, maar direct herstelde hij zich en strekte zijn arm uit om zijn revolver op Raffles te richten. Deze schoof nog meer naar achteren en hield de stoel voor zijn lichaam als dekking.

Brand was bijna aan het einde van zijn krachten gekomen, maar hield zich nog steeds aan het lichaam van de indringer geklemd. Deze zocht zich te bevrijden. Zwijgend, doch met hijgende borst worstelden de mannen enige seconden.

Toen had Brand geen kracht meer, maar intussen waren zij een halve slag gedraaid, zodat Wade nu met zijn rug naar de deur stond. Met een gesmoorde kreet bevrijdde hij nu zijn beide armen, maar op hetzelfde ogenblik velde een vuistslag van Henderson, die het juiste moment niet verzuimd had, hem neer. Geluidloos zakte Wade in elkaar en zijn revolvers vielen op de grond.

Snel, zonder één ogenblik te verliezen, maakte Brand zich van de revolvers meester en legde ze in het kistje naast de lessenaar. Raffles en Henderson maakten van de verdoving van de professor gebruik, om hem stevig te knevelen. Zij maakten hiermede voort, het-

geen zeer goed gezien was, want nog voor een minuut verstreken was, kwam hij bij en keek met een verwilderde blik om zich heen.

— Dat is de galg, zei hij halffluid, met opeengeklemd tanden.

— Ik vrees het ook, waarde heer, zei Raffles glimlachend, maar eerst hebben wij samen nog een appeltje te schillen.

— Zet hem op die stoel, James, hij moet nog een paar vragen van mij beantwoorden.

— Ik zal geen woord zeggen, mompelde de professor kwaadaardig.

— Nu, dat zullen we zien, zei Raffles, terwijl hij naar de tafel ging en het beeldje opnam.

— Kijk eens aan, waarde heer. Wij wisten vooruit, dat u zoudt komen, want dit ivoren beeldje is van grote waarde. Het is zeer kunstig van ivoor gesneden en er zit nog al wat goud op. Het is bepaald een zeldzame curiositeit. Wij konden ons dus best begrijpen, dat ge het gaarne terug zoudt hebben. Maar uw voorgangers wilden het ook hebben en één van hen heeft de domheid begaan er zelfs vijf duizend pond sterling voor te bieden. Dat was zo veel meer dan de eigenlijke waarde, dat wij begrepen, dat er iets anders moest achter steken. We hebben toen de reden nagegaan, welke hij er voor hebben kon, om zo'n hoog bedrag te bieden en we hebben gevonden...

— Dat is een gemene leugen! schreeuwde de professor.

— Diezelfde opmerking hebt ge daar straks ook al gemaakt. Uw repertoire is niet uitgebreid. Komaan, we zullen eens zien of we liegen...

Raffles kneep in de huid van de ivoren vogel en verwachtte het doffe gekklik te horen van de verborgen veer, maar tevergeefs, hoe hij ook kneep en drukte, in welke stand hij het beeldje ook hield, het bleef gesloten.

HOOFDSTUK VI. EEN MISREKENING

Professor Wade liet een kort grinnikend lachje horen.

— Neen, waarde heer, zo eenvoudig gaat het niet, hè? Uit je woorden meen ik op te moeten maken, dat het beeldje vanmiddag door een of ander toeval open is gegaan, waardoor de inhoud bloot kwam. Je weet dus wat er in zit, maar nu moet je zien het ook in bezit te krijgen.

— Het is natuurlijk doelloos te vragen hoe het geopend moet worden nietwaar? zei Raffles.

— Zeer juist geraden, antwoordde Wade. Ik laat me liever in stukken scheuren. Ik zal je één ding zeggen en dat is 't laatste dat over mijn lippen komt. Laat mij en de mijnen vrij, geef me dat beeldje terug en ik zal jullie de helft uitbetalen van de opbrengst. Doe dat, je zult er geen spijt van hebben.

— Mijnheer Wade, uw voorstel is even ongerijmd als zoeven mijn vraag. U begrijpt toch, hoop ik wel, dat het een koud kunstje is dit beeldje te verbrijzelen, indien ik mij de inhoud wil toeëigenen. Maar dat wil ik niet. Ook zou het mij geen moeite kosten u aan de politie over te leveren. U hebt zoeven de veronderstelling geuit, dat wij politespionnen zijn, maar die gedachte is onjuist. Misschien gelooft u mij niet, maar wij werken geheel voor eigen rekening. Intussen kan ik u, indien ik dit wil, aan de politie overleveren. Daar hangt de telefoon en binnen het kwartier is hier een équipage om u te halen. U maakte daar straks de zeer wijsgerige opmerking, dat dit avontuur voor u de galg betekende. Maar zolang ik zwijg, behoeft ge daar niet voor te vrezen. Welnu, ik ben er van overtuigd, dat hetgeen in dit beeldje zit, nog lang niet alles is, wat ge in de loop der jaren met uw handwerk hebt weten bijeen te verzamelen. Waar is dat geld, waar zijn die juwelen? We zoeken alles uit, geven terug wat aan arme mensen, die voor hun brood werken, is ontnomen en de rest, datgene wat gestolen is van on-

eerlijke lieden, of van hen, die door ongehoorde winsten anderen hebben benadeeld, delen wij samen. Ik ontveins mij niet, dat dit een belangrijk verlies voor u betekent, maar ge moet maar denken, dat is de prijs, die gij voor uw leven betaalt. Als deze transactie tot stand komt, moet ik verder de belofte van u eisen, dat ge nimmer meer zult moorden om te kunnen stelen en dat ge alleen dan uw handwerk zult uitoefenen, wanneer ge zeker weet geen eerlijke lieden te benadelen.

De man gaf echter geen antwoord en alleen de blik uit zijn valse, boosaardige ogen toonde aan, dat hij gehoord had, wat gezegd was.

— Welnu, wat is uw antwoord? vroeg Raffles.

— Voor die onzin heb ik geen passend antwoord, zei hij.

— Is dat uw laatste woord?

— Het laatste.

— Komt vrienden, dan zullen we niet langer tijd verspillen. Mijnheer Wade is waarschijnlijk nog wat opgewonden van hetgeen er zoeven is voorgevallen. James, ga even een auto halen, dan zullen we mijnheer Wade wegbrengen.

Henderson was binnen het half uur met een der eigen auto's van Raffles terug.

Wade werd nu een prop in de mond geduwd en naar beneden gebracht, hetgeen niet zo erg gemakkelijk geschied kon, daar hij tegenstand bood. Doch gekneveld als hij was, beschikte hij niet over al zijn lenigheid en kracht, zodat hij moest zwichten voor de ijzeren spieren van Henderson, die hem weldra in de auto wist te loodsen.

Raffles en Brand namen elk aan één kant plaats en voort ging het, zo snel als de motor van de auto en het plaveisel in de verlaten straten het veroorloofde.

Door het dichttrekken van de gordijntjes voor de raampjes wist Raffles te voor komen, dat zijn gevangene zich kon oriënteren, zodat deze, toen zij hij

de nauwe zijstraat, waar de achtertuin van het huis in de Victoriastreet aan grensde, aankwamen, geen flauw besef kon hebben, waar hij zich bevond.

Spoedig was alles achter de rug. Met z'n drieën hadden zij hun gevangene gemakkelijk gebracht naar de plek, waar zij hem hebben wilden.

Toen hij beneden was, gaf Raffles Henderson bevel ook de twee andere mannen te halen, zodat hij ze weldra alle drie voor zich had.

— En nu moet ik met de heren eens een ernstig woordje spreken, begon Raffles. Ik heb door u drieën te vangen, wat men noemt een goede slag geslagen. Maar daarover zullen we niet uitweiden. Wat mijn plannen zijn, is aan deze heer bekend. (Hierbij wees hij op Wade, die evenals zijn lotgenoten, een stug zwijgen bewaarde). Ik laat u thans alleen en kom morgen terug. Bespreek met u drieën wat ge wilt doen, en geef mij morgen uw antwoord. Tot zolang geef ik u nog de tijd. Dan is mijn geduld ten einde. Ik kan hieraan nog toevoegen, dat ge wellicht zult trachten u te bevrijden. Gaat gerust uw gang. Ik denk niet, dat ge uw boeien kunt verbreken, bovendien maak ik die nog vast aan de muur. Maar zelfs al zoudt ge er in slagen uw benen te bevrijden, dan nog komt ge daar niet veel verder mee. Het verblijf, waarin ge u thans bevindt, is van de buitenwereld afgesloten door dikke wanden van gewapend beton, die geen enkel geluid doorlaten. De deur aan uw rechterhand leidt naar het verblijf, waar de heer Goldstein enige tijd heeft doorgebracht. Daarin bevindt zich een deur, die naar dat gedeelte leidt, dat de heer Brown in gebruik heeft gehad. Ik zeg u dit alles, opdat ge geen moeite zoudt doen om die deuren te bereiken, want dat zou tot niets leiden. En nu James, onderzoek eens even de zakken van de heren. Het zou kunnen zijn, dat daar nog iets in zat, dat hun van nut zou kunnen zijn.

De drie mannen, die gedurende de redevoering van Raffles volkomen bewegingsloos hadden geluisterd, onderwierpen zich nolens volens aan het onderzoek, dat Henderson met rappe han-

den verrichtte. Brown en Goldstein hadden niets bij zich dan een aantal revolverpatronen, een portefeuille, waarin hun paspoort en een aantekenboekje, waarin allerlei onbegrijpelijke tekens stonden. Wade had bovendien nog een aantal vernikkelde sleutels bij zich, die hij aan een koord onder zijn overhemd op het lichaam droeg en verder nog enige tangetjes en fijne vijltjes. Dit alles werd hem afgenomen, waarna Raffles, Brand en Henderson het vertrek verlieten.

Raffles en zijn vrienden begaven zich nu naar de ijzeren trap, gingen door het stalen luik en lieten dit dicht vallen. Toen Henderson de sleutel in het slot had omgedraaid, gaf hij deze aan Raffles, die het fraai bewerkte voorwerp in zijn zak stak. Ten slotte werd een schakelaar omgedraaid, waardoor het elektrische licht in het keldervertrek werd uitgedoofd.

Toen zij op het punt stonden het huis door de achtertuin te verlaten, hield Raffles zijn metgezellen met een gebaar terug.

— Kom nog even terug, zei hij op nadenkende toon. Het is gek, maar ik ben niet helemaal gerust op die heren.

— Maar mylord, zei Henderson, als ik een woordje zeggen mag, het moet een knappe kerel zijn, die dààr uitkomt, ik zou er geen kans toe zien, zelfs met de beste werktuigen er bij en een zee van tijd voor mij.

— Alles goed en wel, maar die éne, die Wade, die zich de professor noemt, vertrouw ik geen zier. Hij is een knappe kerel en méér dan dat. Vergeet niet, dat hij alles heeft te winnen en niets te verliezen. Ik zou... halt, ik heb het... We zetten met vereende krachten de zware brandkast op het luik. Je weet wel, Charles, die kast, die ik onlangs van die Hollandse fabrikant heb gekocht.

— Maar dat zware ding krijgen we toch nooit van zijn plaats. Weegt die kast niet vijf ton? vroeg Brand.

— Neen, als we het met onze handen moesten doen, zeker niet, zei Raffles, zelfs de geduchte spieren van onze vriend James zouden ontoereikend zijn. Maar je vergeet de elektrische

kraan, die ik onlangs, geassisteerd door Henderson heb aangebracht met het oog op het leegruimen van de tunnel, die dit huis met dat van de Cromwellstreet verbindt en die sedert de aardstortingen, die ik heb moeten veroorzaken tijdens het avontuur met Irene Malkowska, Delmont en consorten, nog steeds niet gebruikt is kunnen worden. Welnu, door middel van die kraan is het een peulschilletje.

Weldra waren de drie mannen aan het werk.

— Nu, we zijn gauw klaar en dan naar huis, want ik verlang naar bed. We hebben een welbestede dag achter de rug.

Weldra waren een stel stevige, stalen kettingen om de kas heengeslagen, een halve minuut later bengelde zij in een automatische strophaak en weer een halve minuut later stond de kast op een laag ijzeren wagentje, dat nu gemakkelijk naar de bewuste plek, vlak boven het luik kon worden gerold.

— Zie zo, dat is klaar en nu geloof ik, dat we niets meer van dat boevenpak beneden te vrezzen hebben, zei Raffles opgeruimd, terwijl hij in zijn handen wreef. We zullen de boel maar zo laten staan, dan zijn we morgen gauw klaar, als we naar beneden willen.

Wederom begaven zij zich naar de tuin, maar nog konden zij niet vertrekken. Ten tweede male hield Raffles hen tegen.

— Het spijt me, beste jongens, maar ik kan nog niet scheiden. Ik heb in mijn zak nog steeds onze ivoren Pelikaan. Ik heb erg veel zin dat beestje in de brandkast op te sluiten. Ik kan het wel in het wandkluisje in de Cromwellstreet bergen, maar deze kast is absoluut inbraak- en brandvrij, terwijl we dan tevens geen gesleep hebben met dat kostbare ding, want we hebben het morgen natuurlijk weer nodig, als we het ant-

woord van de heren hier beneden gaan halen.

Weldra stonden zij weer voor de enorm zware brandkast. De kettingen werden verwijderd en Raffles opende met zijn fijn sleuteltje een deurtje, dat in de wand was aangebracht. Een kleine cijferplaat met wijzers als van een uurwerk vertoonde zich.

— Kijk, Charles, dat doen we zo, doceerde Raffles. Hij stelde de wijzers op negen uur, wond daarna het uurwerk op en sloot het kastje weer.

— Geen macht ter wereld kan de deur, wanneer ik deze gesloten heb, openen, zelfs ik niet.

Hij nam nu het kostbare, ivoren beeldje uit de lederen tas, die hij in de hand hield, plaatste het in de overigens geheel ledige kast, sloot de deur voor deze in de sponning vast aan te drukken, waardoor de sloten automatisch werkten.

— Zie je, Charles, zelfs ik kan de kast nu niet met de sleutel openen, morgenochtend om negen uur ontspant zich het uurwerk en eerst dan kan ik de sloten doen werken.

— Het staat dus wel veilig, hier, merkte Brand op en gaan we nu naar huis?

— Onmiddellijk, zonder verder oponthoud. Vind je het ook geen leuk idee, dat we de heren, vannacht als het ware door hun eigen mascotte laten bewaken?

— Zeker eigenaardig, antwoordde Brand, maar zijn antwoord ging verloren in een hartgrondige geeuw, die hij niet langer bedwingen kon.

Toen zij de zijstraat uitkwamen, stond Henderson, die vooruitgegaan was, om de auto uit de garage te halen, waarin hij deze neergezet had, reeds op hen te wachten. Zij stapten in en reden pijlsnel naar huis. Maar zo kort had de rit niet geduurd, of Raffles moest Brand duchtig aan zijn neus trekken, om hem wakker te krijgen.

HOOFDSTUK VII.
DE ONTVLUCHTING

De volgende ochtend zaten Raffles en Brand reeds vroeg aan het ontbijt in het huis in de Cromwellstreet. Zij hadden het plan, zo mogelijk nog even voor negen uur in de Cromwellstreet te zijn, teneinde bij het ontspannen van de veer van het tijdslot, dat zich in de brandkast bevond, tegenwoordig te zijn. Voor die tijd moesten zij zich nog verkleeden en schminken zoals de vorige dag. Zij hadden hun vermomming naar de Cromwellstreet meegenomen en verlieten het huis weldra aan de achterzijde, waar Henderson had gezorgd met een der gesloten auto's gereed te staan.

De auto stopte bij Golden Square en de weinige straten, die hen nog van het huis scheidde, legden zij te voet af. In die tijd bracht Henderson de auto naar een garage in de buurt en voegde zich daarna bij hen. Met z'n drieën bereikten zij de achterzijde van het huis, gingen door de achtertuin en door de deur, die naar het sousterrein leidde, naar binnen.

Het was nog enkele minuten voor negen en zij konden niets anders doen dan geduldig wachten tot het tijd was. Het scheen, dat er geen einde kwam aan die enkele minuten, maar eindelijk raadpleegde Raffles zijn repetitiehорloge, dat bijna op hetzelfde ogenblik, toen hij op de veer drukte, negen zachte, doch heldere slagen liet horen. Tegelijk klonk een zacht geruis van de veer in de brandkast, die afliep. Raffles stak zijn sleutel in het slot, de schoten werkten en weldra hadden zij de ivoren mascotte van de bende der Pelikanen weer in handen.

Raffles stak het beeldje in zijn zak en hielp toen mee het stalen wagentje, waarop de brandkast stond, van het luik af te rollen.

Het hangslot werd geopend en juist wilde Henderson het luik openen, toen Brand zijn arm vasthield en op een barst in het luik wees.

— Zou die barst veroorzaakt zijn door het gewicht van de brandkast?

vroeg hij Raffles, die zich naar voren gebogen had om beter te kunnen zien.

— Neen, daarvan kan het niet zijn, zei hij ten slotte, na de barst nauwkeurig te hebben bekeken. Wij hebben het wagentje er van links op gereden, zodat de barst zich in dat geval ook vertonen moest, gaande van links naar rechts en niet van boven naar beneden. Maar wat is dat?

Zijn ogen schoten vuur.

— Maak open, beval hij Henderson, op dringende toon.

Deze gehoorzaamde en nauwelijks had hij het luik open, of Raffles snelde de trap af, naar beneden.

Brand volgde hem en juist stond Henderson op het punt te volgen, toen een zachte uitroep hem weerhield.

— Blijf waar je bent, James en geef je ogen en oren goed de kost.

Toen Brand zijn vriend gevolgd was, zag hij deze in het midden van het keldervertrek staan met het gelaat gewend naar de plek, waar de drie leden van de bende der Pelikanen gevangen hadden gezeten. Hadden, want ze waren er niet meer. De kelder was geheel verlaten.

Zwijgend gingen zij de in elkaar lopende vertrekken door. Alles was intact, niets was er wat enige aanuïding kon geven, hoe zij ontsnapt waren. Aan de muur in het vertrek, waar zij de drie schurken de avond tevoren hadden opgesloten, zaten nog de drie ringen, waaraan de kettingen, die gediend hadden om de mannen aan de muur te kluisieren. De stalen boeien, die zij om hun polsen hadden gehad, hingen aan het uiteinde.

Eindelijk scheen Raffles de stomme verbazing, waarmede hij geslagen was, van zich af te schudden en ging hij naar de muur om deze nader te onderzoeken.

Onder één der ringen lag een weinig puin. Hij trok aan de ring en hield deze in de hand.

Een zachte uitroep van verbazing en teleurstelling kon hij niet weerhouden.

— Doorgeroest! riep hij uit. Het wonderlijke feit gaat al wat van het wonderlijke verliezen. De ring heeft met een tamelijk dunne staaf aan de bewapening van het beton vast gezeten. Zoals je ziet, is het ijzer daar doorgeroest. Het zal hun betrekkelijk weinig moeite hebben gekost die ring uit de muur te trekken.

— Aangenomen, zei Brand, maar daarmee waren zij de kelder nog niet uit. Er moet nog heel wat meer gebeuren.

— Dat spreekt van zelf en dat zullen we onderzoeken en... tot klaarheid brengen. Nogmaals werden de drie vertrekken grondig doorzocht, maar zonder enig resultaat op te leveren.

Toen keerde Raffles naar de stalen boeien aan de muur terug. Hij onderzocht ze stuk voor stuk en eensklaps liet hij een kreet van triomf horen.

Hij snelde weg en Brand volgde hem met een van angstige verwachting kloppend hart. Raffles maakte het luik, dat door middel van een ketting in open stand werd gehouden, daarvan los, zodat hij het nog verder naar achteren kon laten draaien. Hij zette zijn éne voet schrap op de rand van de opening, hield het zware luik met beide handen aan de uiterste punten vast en plaatste toen zijn andere voet aan de binnenkant. Enkele ogenblikken wendde hij al zijn spierkracht aan en drukte met zijn voet er tegen.

Plotseling schoot zijn voet vooruit en een reep staal, zo dik bijna als een arm, maakte zich van het luik los en viel met kletterend geluid op de cementen vloer.

Wat was er gebeurd? vroegen zij zich tevergeefs af.

Slechts enkele ogenblikken stond Raffles in gedachten verzonken. Toen zei hij, terwijl er grote ernst uit zijn woorden en blikken sprak:

— Vrienden, we verkeren in groot gevaar. Wij hebben met lieden te doen, die over grote kennis beschikken en deze kennis hebben aangewend op een wijze, die ik hen zeker niet zou hebben verbeterd. Ik zal jullie beiden ver-

tellen, hoe ik denk, dat zij te werk zijn gegaan. Maar eerst moeten wij om onze veiligheid denken. Komt mee naar boven.

Op de zolder, vlak onder het dak, had Raffles jaren geleden een klein atelier laten inrichten, dat een getrouwe, hoewel enigszins verkleinde copie was van het atelier in de Cromwellstreet. Het was van de voornaamste instrumenten voorzien en ook hier, vanuit het glazen dak, kon hij door het stelsel van lenzen en spiegels, dat hij zelf geconstrueerd had, een groot deel, niet alleen van de onmiddellijke omgeving, maar ook ver daar buiten overzien.

Alles was nog intact en geruime tijd bracht Raffles voor het oculair door. Zwijgend en met kloppend hart wachtten Brand en Henderson op de uitslag.

Na verloop van enige tijd wendde Raffles zich van het instrument af en slaakte een zucht van verlichting.

— Ik geloof niet, dat we op het ogenblik direct gevaar lopen, zei hij, terwijl hij hen voorging, de trap af.

Toen zij weer beneden waren gaf Raffles hun de uitlegging, waar naar zij als het ware smachtten.

— Kijk eens hier, Charles, begon hij, terwijl hij naar de muur van het keldervertrek liep. Zoals ik zoeven reeds zei, heeft het geluk hen gediend door een der staven, die aan de ring vastzat door te laten roesten. Zoiets komt meer voor en ik had daaraan moeten denken. Maar dat is nu eenmaal niet gebeurd en napsen geeft niets, dus daarover basta. Trouwens het is niet het enige ding, dat wij vergeten hebben. Er is nog meer. Toen James gisteravond de zakken van de heren geledigd en de inhoud bij me gebracht had, voelden wij ons safe en dat was, om een plat woord te gebruiken, niets meer of minder dan ezelachtig. We hebben namelijk totaal vergeten, dat zowel Brown als Goldstein een geruime tijd alléén hebben gezeten. Zij hadden dus volop gelegenheid het een of ander in het vertrek waar zij gezeten hebben, te verbergen.

— Maar Edward, aldus viel Brand zijn vriend in de rede, waarom hebben zij dan niet alles weggestopt of,

waarom hebben zij, indien daarbij iets was, waarmede zij zich vannacht hebben kunnen bevrijden, daarvan niet eerder gebruik gemaakt door er al in de voormiddag vandoor te gaan?

— Daarvoor hebben zij twee redenen gehad, amice. In de eerste plaats hebben zij er wel degelijk aan gedacht, dat de mogelijkheid bestond, dat ik ook hun chef zou gevangen nemen. Welnu, wanneer zij zich bevrijd hadden, voor hij er was, zouden wij natuurlijk maatregelen genomen hebben om te voorkomen, dat zij hem later zouden bevrijden. Zij hebben dus eenvoudig het een of ander voorwerp, dat een van hen bij zich had en waarvan ik de aard nog niet ken, maar dat in ieder geval een buitengewoon krachtige uitwerking heeft, verstopt, om het later, toen hun chef bij hen was, te gebruiken. Het zal voor hen een grote teleurstelling geweest zijn, dat wij hen later naar dit vertrek over brachten, ofschoon zij in hun vuistje zullen hebben gelachen, toen wij zo dom waren, om de andere vertrekken niet aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

Toen één hunner van de muur vrij was, was het overige maar kinderspel...

— Maar Edward, ik zie niet in...

— Wacht even, amice, ik ben nog niet uitgesproken. Je wou natuurlijk mijn aandacht vestigen op de stalen boeien en het luik. Je hebt gezien hoe ik er met grote moeite een reep heb uitgedrukt. De barst, die wij constateerden, had me al aan het nadenken gebracht. Even als het luik, hebben zij ook hun boeien doorgesneden, kijk maar...

Met enige inspanning drukte Raffles met zijn lenige vingers een groot stuk uit elk der boeien.

— Zoals je ziet, hebben zij die dingen eenvoudig doorgesneden...

— Waarmede zouden ze dat hebben gedaan?

— Ja, Charles, als ik dat wist, dan waren we een heel eind verder. Maar het is me voorlopig nog een raadsel.

— Eén ding is me niet duidelijk, Edward.

— En dat is?

— Hoe ze door die betrekkelijk smal-

le reep van het luik zijn kunnen ontvluchten.

— Maar Charles, dat is ander al heel eenvoudig! Toen zij de reep staal er uit hadden, hebben zij die natuurlijk als hefboom gebruikt, om het wagentje, waar de brandkast op stond, te verrollen. Dat kon heel goed. Zij staken de reep door de gemaakte opening in zodanige richting, dat zij met een der einden de achterzijde van het wagentje konden bereiken. Met vereende krachten werd toen het wagentje verrold! Je hebt zelf gemerkt hoe licht het loopt, dus dat was niet het moeilijkste gedeelte van hun taak. Ook hadden zij weinig moeite met het hangslot, dat trouwens volkomen intact is gebleven. Zij hebben eenvoudig de ene beugel doorgesneden, waar het slot doorheen gestoken was. Daarna hebben zij alle uitgesneden stukken weer in de gemaakte openingen geplaatst, zeker om de verrassing voor ons des te groter te maken.

— Het verwondert me, dat ze die verrassing niet nog groter hebben gemaakt door ook een gat in de deur van de brandkast te snijden en de ivoren pelikaan er uit te halen.

— Ja, daar heb ik me ook al over verwonderd. De enige oplossing, die ik er voor weet, is, dat het instrument, waarvan zij zich bediend hebben, ontoereikend was. Vergeet niet, dat het van betrekkelijk geringe omvang moet zijn geweest, daar ze het bij zich moeten hebben gehad. Het zal natuurlijk wel uit elkaar genomen kunnen worden, zodat de onderdelen over verschillende zakken kon worden verdeeld, maar dat neemt toch niet weg, dat het toch niet groot kan zijn geweest. De capaciteit is dus zonder twijfel nogal beperkt geweest, zodat zij tot hun spijt hun mascotte hebben moeten achterlaten.

— Zouden ze er dan zo gewillig afstand van doen?

— Wel neen, geen sprake van, ik twijfel er niet aan, of ze zullen het ding wel gauw komen halen.

— Een beroerd geval...

— Tot op zekere hoogte, ja, maar aan de andere kant staan we er net zo voor,

als wanneer zij mijn voorwaarden hadden aangenomen.

— Hoe zo?

— Wel, Charles, je begrijpt toch wel, dat ze zich nooit aan die voorwaarden hadden gehouden. Wat geven dergelijke mensen om hun woord, al is dat nog zo plechtig gegeven? Neen, we hebben met die heren nog niet afgedaan. Trouwens, daar ben ik blij om. Je moet niet vergeten, wat ik zoeven heb gezegd, namelijk, dat we in gevaar verkeren. Met dat geheimzinnige werktuig in hun handen zijn wij geen minuut veilig en ons eerste werk moet dan ook zijn het beeldje te brengen naar een geheime plaats en wel zo gauw mogelijk.

— Waar zullen we het verbergen, Edward?

— In de kleine muurkluis in de Cromwellstreet. Als we maar zorgen, dat de schurken het niet te weten komen. En daarvoor moeten we de nodige maatregelen nemen.

— Heb je er al over nagedacht, hoe we dat zullen doen?

— Ja, ik heb al een plan de campagne gemaakt, maar alvorens wij tot uitvoering daarvan overgaan, wil ik het even met jullie bespreken. We hebben met een stel misdadigers te doen, die uiterst slim en handig zijn en een mensenleven al heel weinig waarde toekennen. We zullen alle kansen voor en tegen moeten onderzoeken.

Zij gingen naar de gang, waar Raffles in de met eikenhout beschoten wand de geheime opening liet werken, waarna zij in de kelder afdaalden. Deze kelder grensde aan die, waar de boeven gevangen hadden gezeten en was daarvan door een dikke cementen muur gescheiden die geen geluid doorliet.

Raffles telde de rode tegels, waarmede de vloer bedekt was, hief met behulp van een stalen reep, die hij altijd in zijn tas had, de dertiende tegel van links op en drukte op de drukknop, die zich daaronder bevond.

Knarsend, maar overigens zonder haperen, week een gedeelte van de muur naar achteren en de tunnelingang werd zichtbaar.

Raffles liet zijn zaklantaarn ontgloeien, want de elektrische leiding, die in de tunnel was aangelegd, was met de veroorzaakte aardstoringen vernield. Het wagentje met de giroscoop stond nog op zijn plaats, zodat zij dit konden gebruiken bij hun verder onderzoek van de tunnel.

— Charles, jij gaat even met mij mee niet waar? Is je revolver in orde? James blijft voor alle zekerheid hier achter.

Daar de electromotor niet gebruikt kon worden, werden de pedalen in werking gesteld en evenals op een fiets peddelden de twee vrienden de gang in. Na verloop van een kwartier kwamen zij terug, met de revolvers nog in de vuist. Zij hadden alles in orde bevonden.

— Van die zijde hebben wij dus geen gevaar te vrezen, zei Raffles en zijn vrienden hoorden aan zijn opgeruimde toon, dat hij volstrekt niet ongerust meer was.

— Wij sluiten dit gedeelte van het huis weer af en kunnen de vijand met heel wat meer gerustheid onder het oog zien.

— Hoe denk je hen aan te pakken? vroeg Brand.

— Ik denk ze heel niet aan te pakken, amice, integendeel, ik wil ze ontploffen. Je moet niet vergeten, dat we op het ogenblik in een heel ongunstige positie zijn. Zij hebben alle voordelen aan hun kant, want we weten niet eens waar ze zijn. Eén ding alleen weten we zeker, dat ze ons beloeven, teneinde op een of andere manier hun mascotte terug te krijgen. Kon ik, zonder door hen gezien te worden, mijn huis in de Cromwellstreet bereiken dan was er geen wolkje aan de lucht, maar daar behoef ik niet aan te denken. Het vervelende van de geschiedenis is, dat ze met hun drieën zijn en wij ook. Dat is net voor ieder één. We zouden de proef kunnen nemen of ze op hun qui-vive zijn door een schijnbeweging uit te voeren.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, Charles, jij gaat met James het huis uit en volgt een bepaalde route. Elk een verschillende natuurlijk. We

spreken op een vaste plaats af, waar je op een zeker uur zult aankomen en die ik vanuit het dakatelier met mijn teleperiscoop kan waarnemen. Worden jullie niet gevolgd, dan hebben ze hun pogingen om ons het beeldje weer te ontroven, opgegeven, worden jullie wél gevolgd, dan moeten we er iets anders op vinden.

— Ben je niet bang, Edward, dat ze in de tijd van onze afwezigheid hier zullen komen?

— Volstrekt niet, Charles, laat ze ze maar komen, dan zal ik met hen afrekenen; wees echter niet bang, ze zullen het zo midden over dag niet wagen en bovendien weten ze tē goed, dat ze met iemand te doen hebben, die ook niet voor de poes is. Neen, daar ben ik niet bang voor, jullie kunnen gerust gaan.

— Maar als ze nu eens gebruik maken van dat bijzondere werktuig, waarmee ze hun boeien en het kelderluik hebben geforceerd...

— Ook geen vrees voor, amice. Je weet, dat de capaciteit van dat instrument tamelijk beperkt is, anders hadden zij het beeldje wel uit de brandkast gehaald.

— Nu, dan moesten we maar gaan. Welke plaats zullen we afspreken?

— Ik vind het 't beste, dat jij naar Golden Square gaat. Maak, dat je daar over tien minuten bent. Je wandelt het plein een paar keer rond, doet een paar keer vreemd, door plotseling snel naar een ander punt toe te gaan en dan weer ineens stokstijf te blijven staan. Na vijf minuten ga je dezelfde weg weer terug. En jij, James, gaat naar Threadneedlestreet. Maak dat je daar over twintig minuten bent; je doet net als mijnheer Brand en meldt je dan ook weer hier. Ik kan die beide punten prachtig observeren vanuit het dakatelier en ik moet me al heel sterk vergissen, als ik jullie dan niet zal kunnen vertellen of we bewaakt worden of niet. Ga nu maar gauw en breng tevens wat om te eten en te drinken mee.

Twee minuten daarna waren Brand en Henderson vertrokken. De eerste gewoon door de straatdeur, de reusachtige

ge chauffeur door de deur van de achtertuin.

Raffles was naar boven gesnel en stelde zijn lenzen en spiegels.

Na twintig minuten daarboven te hebben doorgebracht, daalde hij van zijn verheven zitplaats af en ging naar beneden. Een diepe verticale rimpel tussen beide ogen toonde aan, dat hij in ernstig nadenken verdiept was.

Een half uur nadat zijn beide helpers vertrokken waren, kwamen zij terug.

— En? was hun beider eerste vraag.

— 't Is mis hoor, zei Raffles, nèt wat ik dacht. Ze houden vast als bulhonden en laten hun prooi niet ontglippen.

— Wat moeten we nu doen? vroeg Brand en er was een geringe trilling in zijn stem te bespeuren.

— Kom, Charles, zei Raffles op de oude opgewekte toon, maak je maar niet ongerust. Ik heb een plan in mijn hoofd.

— We luisteren, zeiden de beide mannen bijna tegelijk.

— Goed zo. Kijk, Charles, ik zie natuurlijk best kans om alléén weg te komen, maar met z'n drieën niet. Daarom moet ik hier in huis alleen achterblijven. We gaan nu eerst wat eten van al dat lekkers, dat jullie hebt meegebracht en daarna gaan jullie heen

— Waar naar toe?

— Jullie nemen de Underground tot Waterloo-station en nemen daar de trein naar Dover. Met de eerste de beste gelegenheid steken jullie over naar Calais.

— Gaan we samen?

— Neen, want dan zou één man voldoende zijn om jullie te volgen en ik zou er twee hebben, die me bewaakten en dat is één te veel. Jullie gaan ieder afzonderlijk en als het kan met een half of heel uur tussenruimte. Als jullie in Calais zijn, sporen jullie naar Parijs, gaat vandaar naar Issy-les-Moulineaux en wacht daar op mij.

— Kom jij daar ook? En wanneer?

— Als alles goed gaat, nog voor vannacht twaalf uur. Ik kom jullie halen met de vliegmaschine.

— Maar dan kunnen wij toch ook wel met de Duivel der Lucht gaan. Wij gaan in plaats van naar Waterloo-Station, naar Croydon, halen daar de vliegma-

chine uit de garage, vliegen naar Issy-les-Moulineaux en wachten daar op jou, stelde Brand voor.

— Dat zou natuurlijk ook kunnen, antwoordde Raffles, maar ik vind het veiliger, dat ik met de vliegmaschine kom. Je moet niet vergeten, dat ik met Wade te doen krijg. Jullie worden natuurlijk gevolgd door die Goldstein en Brown. Die zijn niet gevaarlijk; als jullie maar zorgen zoveel mogelijk gebruik te maken van openbare middelen van vervoer, dan lopen jullie volstrekt geen gevaar. Jullie behoeven ook geen moeite te doen om ze te ontlopen. Ze mogen jullie gerust nagaan. Als we eenmaal in de vliegmaschine zitten, zijn we ze gauw kwijt. Zij zullen natuurlijk voor duur geld wel een of ander vliegtuig charteren en de piloot een reusachtige beloning beloven, als hij ons bijhoudt, maar tegen de « Duiwel der Lucht » kan toch geen machine op. Die laten we in tien minuten mijlen achter ons. Neen, daar ben ik volkomen gerust op, het enige moeilijke is, Wade te ontlopen. Als hij mij ziet, gaat hij mij natuurlijk na en hij zou lastig kunnen worden. Maar alléén zie ik, zoals gezegd, wel kans hem te verschalken. En nu, vrienden, op weg! Tot vannacht te Issy-les-Moulineaux!

Nogmaals schudden zij elkaar de hand en Raffles bleef alleen in het huis achter.

De namiddag verstreek en het werd avond en nog steeds bevond Raffles zich in het huis. Hij doodde de tijd door nu eens door een der gordijnen aan de achterzijde, dan weer door die aan de voorzijde te gluren, maar ofschoon hij zelfs niet het tipje van de neus van Wade te zien kreeg, was hij er innig van overtuigd, dat deze hem vanuit een goed verborgen schuilplaats, van waar hij zowel de voor- als achterzijde van het huis kon waarnemen, bleef bespieden.

Eindelijk, toen het volslagen donker was geworden, kwam Raffles te voorschijn. Hij had de ivoren pelikaan in zijn zak gestoken en droeg nog een pakje in de hand. Voor hij wegging had hij nog even een bezoek gebracht aan de

geheime klerkast boven de schoorsteenmantel op de eerste verdieping.

Hij ging de deur van het sousterrain uit en sloot die achter zich dicht. Een ogenblik later kraakte het kiezel van de achtertuin onder zijn voeten. Toen snelde hij onhoorbaar naar de tuindeur, die toegang gaf tot de stille steeg. De deur was met een stevige grendel en hangslot afgesloten.

Raffles boog zich voorover en luisterde met ingehouden adem.

Het duurde niet lang of hij hoorde een gejaagde voetstap op de ongelijke stenen van de steeg.

— De professor is op zijn post, mompelde hij.

Nu haalde hij een oliespuitje voor de dag en oliede het slot en de schuif van de grendel. Hij wachtte een poosje, opende toen het slot en schoof de grendel terug.

De deur was nu alleen nog gesloten met de dagschoot, welke hij met de kruk kon terugdraaien. Wat nog in het oliespuitje overgebleven was, spoot hij onder de rozet van de kruk. Toen liep hij weer onhoorbaar over de grasrand naar de uiterste hoek van de tuin.

Het was een pikdonkere, maanloze avond en Raffles werd in de donkere, schaduwrijke hoek onder de tuinmuur onzichtbaar.

Vijf minuten verstreken.

Het was doodstil in de steeg en alleen kon men boven het zachte, onbestemde gegons, dat het verkeer van de wereldstad op deze afstand verried, nu en dan de voetstappen horen van iemand die gejaagd heen en weer liep, als wilde hij op verschillende plaatsen tegelijk zijn.

Eindelijk, op een ogenblik, dat de gejaagde voetstappen zich juist aan de andere uiterste zijde achter de tuinmuur lieten horen, verscheen er een hand enkele meters boven de muur. In die hand bevond zich een stok en die stok werd met kracht een eind weggeslingerd.

De stok maakte enige omwentelingen door de lucht en kwam toen neer op een afdakje, dat vol lag met allerlei rommel: bodemloze pannen en ketels,

roestige emmers en ledige flessen. Met een rommelend geraas, dat door de stilte van de avond nog luider klonk, dan het in werkelijkheid was, kwam een gedeelte van die rommel, dat door de stok geraakt werd, naar beneden glijden en viel met een luid gekletter op de straatstenen daaronder aan stukken.

Nog was het geraas van vallend ijzer en glasscherven niet geheel uitgestorven, toen een man in de steeg met haastige stappen zich naar de plek spoedde, vanwaar dat geraas kwam; tegelijkertijd ging het tuinpoortje van Raffles' huis geruisloos open en onmiddellijk wederdicht.

De man, die zich in de richting van het lawaai had gespoed, bleef daar enkele seconden staan luisteren, maar toen alles stil bleef ging hij weer met snelle schreden terug en liep daarbij zo gejaagd, dat hij een oud, gebogen moedertje, dat zich waarschijnlijk ook verontrust had over het gehoorde lawaai en zich in die richting begaf, bijna omverliep. Hij mompelde enige onverstaanbare woorden, waarop het vrouwtje geen acht sloeg, en haastte zich voort naar het einde der steeg, om vandaar de voorzijde van het huis in het oog te kunnen houden.

Het kwam natuurlijk niet in de bespieder op de andere kant op te gaan, anders had hij kunnen zien hoe een lange, veerkrachtige gestalte enige vrouwenkieren van het lichaam rukte en wegwierp...

Precies één uur na het voorgevallene, dat hierboven verhaald is, kwam Raffles te Croydon aan. Een paar flinke fooien deden wonderen, rappe handen rolden de vliegmaschine, die haar aluminium in de stralen van de ontstoken elektrische lampen schitteren liet, naar buiten en enige tijd later kondigde een luid gegons aan, dat de vierbladige schroef wentelde. Weer verstreken enkele ogenblikken en toen zag men tegen de donkere avondhemel het nog donkerder silhouet van de vliegmaschine zich aftekenen.

Het motorgebrom werd flauwer en flauwer, het vliegtuig kleiner en kleiner, totdat het ten slotte in het nachte-

lijk duister verdween.

Raffles was op weg naar Frankrijk om zijn vrienden te halen.

Daar hij met de grootste snelheid vloog, verscheen hij na twintig minuten boven het prachtig onderhouden Franse vliegveld van Issy-les-Moulinaux. Raffles zette de motor af en daalde met enige sierlijke spiralen juist op de plek, waar schitterende stralenbundels de nacht tot dag maakte. De landingsbaan baadde in een zee van licht.

Charles Brand en Henderson, die reeds geruime tijd van te voren aan het eigenaardige geluid van de vierbladige schroef gemerkt hadden, dat mylord op komst was, spoedden zich naar het gedaalde vliegtuig om hem te begroeten.

Raffles echter steeg niet uit.

— Ben ik mooi op tijd of niet, jongens? riep hij hen lachend toe, 't is nog geen half twaalf.

— Schitterend, riepen beiden opgewekt.

— En nu als de weerlicht ingestapt! Kijk, die twee daar eens lopen.

Raffles wees op de gestalten van Goldstein en Brown, die Brand en Henderson trouw gevolgd waren en nu, ziende, dat zij door een vliegmaschine werden afgehaald, in allerijl naar 'n hangar liepen, waar een vliegtuig reeds geruime tijd op hun bevel gereed werd gehouden, om aanstonds op hun bevel te kunnen vertrekken.

Aanvankelijk scheen het, dat de piloot van dit vliegtuig bezwaren maakte, waarschijnlijk wegens het late uur en de duisternis van de nacht. Het bleek echter, dat zij die bezwaren teniet konden doen, hetzij door welsprekende woorden, hetzij door het nog welsprekender gerd. In elk geval, het toeval wilde, dat de beide vliegtuigen zo goed als tegelijkertijd vertrokken.

Maar zij bleven slechts korte tijd in elkaars gezelschap.

Raffles' vliegmaschine beschreef een grote bocht en vloog in oostelijke richting met matige snelheid. Toen de bestuurder zag, dat het andere vliegtuig volgde, maakte hij wederom een zwenking liet de schroef met de grootste

capaciteit werken en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Nog geruime tijd bleef het tweede vliegtuig boven het veld kruisen, maar moest eindelijk wel dalen, daar de piloot geen leidraad meer had welke koers hij moest sturen.

Nog voor twaalfen stonden Brown en Goldstein wit van emotie en woede weer op de begane grond.

Om half twee, diezelfde nacht, kwam Lord William Aberdeen, vergezeld van zijn vriend Charles Brand en zijn chauffeur Henderson thuis, in de Cromwellstreet.

Zijn eerste werk was naar de muurkluis te gaan, waar hij het ivoren beeldje met zijn kostbare inhoud wilde opbergen. Hij zette het op tafel en haalde een kleine fraai bewerkte sleutel uit zijn zak om de onzichtbaar in de muur aanbrachte deur te openen.

Terwijl hij hiermee bezig was, nam Brand het beeldje op en bekeek het nog eens aandachtig.

— 't Is toch eigenlijk gek, dat we dat ding niet meer open kunnen krijgen, mompelde hij.

— Nu ja, zei Raffles, dat is van later zorg. Geef hier, dan berg ik het op.

Hij strekte zijn hand uit en Brand wilde het er in leggen, toen hij het beeldje weer terugtrok en zei:

— Kijk, Edward, ik geloof, dat de

veer dààr zit...

— Waar?...

— Kijk, hier... als je hier op drukt...

— Laat mij eens proberen...

— Neen, laat mij...

Eén ogenblik stonden zij juist zo als die namiddag Raffles en Goldstein hadden gestaan en op datzelfde ogenblik deed zich ook dezelfde doffe tik horen, de kop van het dier sloeg naar achteren en uit de ontstane opening kwamen wederom de schitterende edelstenen te voorschijn, waarover zij zich zo verbaasd hadden.

Henderson kon een uitroep van bewondering niet smoren.

— Zie zo, zei Raffles lachend, dat hebben we, voor het naar bed gaan, nog netjes opgeknapt. Laten we nu oppassen, dat er niets uitrolt, dan kunnen we morgen verder zien wat te doen.

De diamanten en andere stenen zullen we sorteren en ik twijfel er niet aan of met behulp van de politie zullen we ze spoedig aan de rechtmatige eigenaars kunnen teruggeven.

— En het beeldje? vroeg Brand.

— Het beeldje, antwoordde Raffles, dat houd ik als aandenken aan de bende der Pelikanen, waarmee we nog wel nader in kennis zullen komen.

— En nu; goede nacht en wel te rusten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een sensationele uitvinding

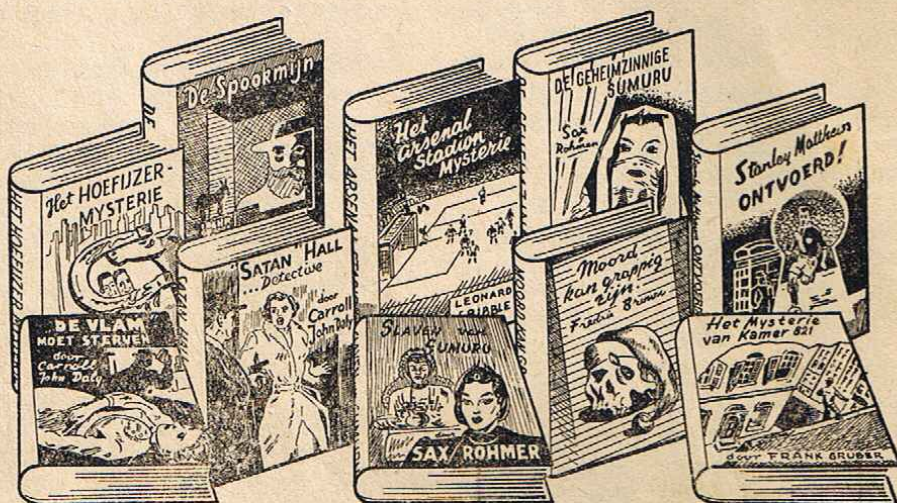
10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266